

**BİR GÖNÜL TEKKESİ ŞEYHİ SEYYİD OSMAN NUREDDİN ŞEMS
(ö. 1883) ve MERSİYYE-İ CENÂB-I SEYYİDÜ'Ş-ŞÜHEDÂ'SI
Selami ŞİMŞEK***

ÖZET

Bu makalemizde son devir Kâdirî şeyhlerinden Seyyid Osman Nureddin Şems'in hayatı, eserleri ve eserlerinden *Mersiyye-i Cenâb-ı Seyyidü'ş-Şühedâ* yeni harflere bazı açıklamalarla aktarılmıştır. Osman Şems Efendi, XIX. asır sûfî ve şâirlerindedir. 1814'te İstanbul'da doğmuştur. Babası Seyyid Muhammed Efendi'dir. Nakşibendiyye'den İsmail Efendi, Halvetiyye'nin Şabaniyye kolundan Kuşadalı İbrahim Halvetî (ö. 1848) ve Ünyeli Şeyh Abdürrahîm Üveysî (ö. 1856) gibi sûfilerden icâzet almıştır. Kadiriyye'nin Enveriyye kolunun kurucusu olan Şems'in, "*Bâzu'l-Enver*" lakabı vardır. *Encümen-i Şuârâ'*ya katılan zâtların en ileri gelenlerinden birisidir. 1893'te Üsküdar'da vefat etmiştir. "*Dîvân*", "*Bir Mektup*", "*Şem-i Şebistân*", "*Kenzü'l-Meânî*" ve "*Mersiyye-i Cenâb-ı Seyyidü'ş-Şühedâ*" eserlerinden bazılarıdır.

Giriş

Abdulkâdir Geylânî (ö. 1167) tarafından kurulan Kâdirîlik, Eşrefîlî Abdullah Rûmî (ö. 1469-70) vasıtasıyla Anadolu'ya getirilmiş ve İznik'te kurduğu tekkeden yaygınlaşmıştır. İstanbul'da Kâdiriyye, İsmail Rûmî Efendi (ö. 1631-32) tarafından kurulan Rûmiyye (İsmailiye), Mustafa Resmî Efendi (ö. 1793)'nin tesis ettiği Resmîyye, Mehmed Müştâk Efendi (ö. 1831)'ye nisbet edilen Müştâkiyye ve Osman Şems Efendi (ö. 1893)'nin kurduğu Enveriyye (Şemsiyye) kolları aracılığıyla temsil edilmiştir. Bandırmalızâde, 1888 yılında tamamladığı *Mecmûası*'nda¹ yedisi arsa halinde olmak üzere elli yedi Kâdirî tekkesinin adını vermektedir. Yeşilzâde Mehmed Sâlih Efendi ise *Rehber-i Tekâyâ*'da² altmış sekiz Kâdirî tekkesini sıralamaktadır.

XIX. asırda Kâdirîliğin gelişim seyri, yeni tekkeler aracılığıyla bu dönemde belirginleşen, modernleşme sonucu ortaya çıkan şehrin orta ve üst tabakaları arasındaki kültürel kopukluğu ortak bir zihniyet çerçevesi içerisinde yeniden bütünleşme çabasına paralel olarak gerçekleşmiştir. Müştâkiyye, orta tabaka Doğulu insan nüfusunu şehir kültürüyle kaynaştırırken Enveriyye, aydın zümre üzerinde

* Atatürk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü.

¹ Bkz. Bandırmalızâde A. Münib, *Mecmûa-ı Tekâyâ*, Alem Matbaası, İst. 1307, 3-15.

² Bkz. Yeşilzâde M. Sâlih, *Rehber-i Tekâyâ*, Süleymaniye Ktp., Tırnovalı No: '035, s. 3-10.

özellikle edebî muhîtlerde kendini hissettiriyordu.

İşte biz de bu atmosfer içerisinde XIX. asır Kâdirîliğinin farklı ve etkili sîmalarından Enveriyye kolunun müessisi ve insanların gönüllerini “hankâh- aşk” ilan eden Osman Nureddin Şems Efendi'nin hayatı, eserleri ve eserlerinden *Mersiyye-i Cenâb-ı Seyyidü's-Şühedâ*'sını ilim ve kültür hayatımıza tanıtmak istedik.

1. Doğum Yeri ve Tarihi

Osman Şems Efendi, İstanbul'da Bâb-ı âlî civarında, Hoca Paşa Mahallesi'ndeki evlerinde 1229 h. (m. 1814) 1 Rebûlâhîr Çarşamba günü saat 4'te dünyaya gelmiştir³.

2. Ailesi ve Tahsili

Seyyid Osman Şems'in babası, Maliye Nezâreti Esham Kalemî ileri gelenlerinden ve Nakşibendî tarikatından, “Hoca Emin Efendi” diye meşhur, Seyyid Muhammed Efendi (ö. 1862)'dir⁴. Hz. Şems'in babasının vefâtına düştüğü ve mezar taşında yazılı olan manzum tarih şöyledir:

*Vâlidim Seyyid Muhammed müştahir “Hâce Emîn”
İnzivâda göçtü oldu câyı Firdevs-i berrîn*

*Geldi nüh-tâk-ı felekten fevtine târîh-i Şems
Müntehâ-yı Sidre oldu menzil-i râhu'l-Emîn⁵.*

(سنه ۱۲۷۷) منتهای سدره اولدی منزل روح الامین

Annesi, Şerife Fâtıma Hanım olup, 1874 senesinde irtihal etmiştir. Kabri, eşinin yanındadır. Mezarının kitâbesinde ise şunlar yazılıdır:

*Vâlidem yani Şerife Fâtıma Hânım bi-hakkın
Oldu bî-şek vâsıl-ı rahmet bi-hüsni hâtıme*

*İndi nüh-tâk-ı felekten fevtine târîh-i Şems
Şevk ile Allah diyü göçtü Şerife Fâtıma⁶.*

(سنه ۱۲۹۱) شوق ایله الله دیو کجدي شریفه فاطمه

³ Bursalı M. Tahîr, *Osmanlı Müellifleri*, İst. 1333, II, 271; Hüseyin Vassâf, *Sefîne-i Evliyâ*, Osmanlıca'dan Çevirenler: Mehmet Akkuş-Ali Yılmaz, İst. 1990, I, 154; Ahmed Sâîfî, *Sefînetü's-Sâfi*, Süleymaniye Ktp. Nr. 2096 (Fotokopi Nüsha), XI, 1324; İbnülemin M. Kemal İnal, *Son Asır Türk Şâirleri*, İst. 1930, s. 1763; Kemal Edip Kürkçüoğlu, *Osman Şems Dîvânı'ndan Seçmeler*, İst. 1996, s. 8; Abdullah Öztemiz Hacıtahiroğlu, “Şeyh Osman Şems”, *Diriliş*, Sayı: 13, Eylül 1975, s. 25.

⁴ Vassâf, *a.g.e.*, I 154; Kürkçüoğlu, *a.g.e.*, s. 8.

⁵ Vassâf, *a.g.e.*, I, 154-155; Kürkçüoğlu, *a.g.e.*, s. 34-35.

⁶ Vassâf, *a.g.e.*, I, 155; Kürkçüoğlu, *a.g.e.*, s. 35.

Osman Şems Efendi'nin eşi, Ayşe Hanım olup, 1880 senesinde vefât etmiştir. Kabri, aynı hazîrededir. Müellifimizin eşiyle ilgili olarak düştüğü tarih de şöyledir:

*Bu refikam Âyişe Hânım ecel câmun içüp
Gitti ol gül-zâra kânda oldu “ aynün câriye”*

*Düşdü meh burcundan ânın fevtine târîh Şems
Âyişe Siddîka cennetde de oldu câriye⁷.*

(سنه ١٢٩٧) عائشه صديقه جنتده اولدي جاريه

Çocuklarına gelince, Servet (ö. 1859) ve Enîse (ö. 1863) adında iki kızı olup, bunlardan Servet Hanım Bâb-ı Ser-Askerî Ruz-nâmçe kâtiplerinden Ömer Lütfi Bey'le evlenmiştir ve çocuğunu dünyaya getirdiği sırada vefât etmiştir. Kabirleri yukarıda zikredilen mekandadır. Mezar taşlarında ise şunlar yazılıdır:

*Firkatâ vâveyletâ kim duhterim Servet Hanım
Vaz'-ı haml eyler iken göçtü cihândan âh vâh*

*Hatt-ı mu'cemle yazıldı fevtine târîh Şems
Fâtıma Servet cinânı kıldı nâgeh cilve-gâh⁸.*

*Hayıflar kim kerîmem bu Enîse
Göçüb dünyâdan oldu Hak enîsi*

*Beyân-ı fevtine Şems oldu târîh
Enîse Hânımın Hak'tır enîsi⁹.*

(سنه ١٢٧٦) انيسه خانمك حقدرا انيسي

Osman Şems Efendi, bir gazelinde kızlarının vefâtlarından duyduğu derin üzüntüsünü ise şöyle dile getirir:

*Âh kim gerdiş-i dolâb-ı cihân sîme-nisâb
Aksine devr ile idüb yine gülâbı serâb*

*İdi bu bağda bir serv-i revânım kem-yâb
Kıldı üfiâde-i çâh-ı çemenistân-ı türâb*

*Nevh-i nâlemeden olub devrine zencîr-i tinâb
Delv-i çeşmim dökülür eşk-i teri döne döne¹⁰*

⁷ Vassâf, aynı yer: Kürkçüoğlu, aynı yer.

⁸ Vassâf, a.g.e., I, 155-156; Kürkçüoğlu, a.g.e., s. 35-36.

⁹ Vassâf, a.g.e., I, 156; Kürkçüoğlu, a.g.e., s. 36.

Kaynaklarda ifade edildiğine göre Osman Şems, ilk tahsilini tamamladıktan sonra geçimini sağlamak amacıyla Hoca Paşa'da tütün ticaretiyle uğraşmış ve bir taraftan da tahsiline devam etmiştir. Bu sırada, bir Bektaşî derviş gelip, çubuğunu tütün doldurmasını söylemiş; aziz, çubuğu doldurduktan başka, bir avuç tütün de bahş etmiş. Derviş dükkanın ne zaman açıldığını sormuş. İki-üç ay evvel açıldığını söylemiş. Bunun üzerine Bektaşî, "*dükkanı üç ayda kaparsan zararlar kapatarsın. Altı ayda kaparsan sermayeyi tüketirsin. Bir sene devam edersen, sermayen kadar borca girersin.*" demiş. Osman Şems, nihayet "*altı ayda sermayeyi tükettim*" buyurmuşlardır¹¹.

3. Tarîkata İntisâbı, Seyr u Sülûku ve Şeyhleri

Yukarıda zikrettiğimiz menkıbeden sonra Osman Şems'in fitratında gizli olan irfân nûru tecellî etmeye başlamış, mücâhede yolunu ve aşka tevessülü göz önüne alarak Nakşibendiyye'den İsmail Efendi merhûma intisap etmiştir. Bu zâtın sohbetlerine 1255 (1839) yılına kadar devam ederek ilk sülûkunu tamamlamıştır. İsmail Efendi'nin vefâtından sonra ise Halvetiyye'nin Şa'baniyye kolu büyüklerinden Kuşadalı İbrahim Halvetî (ö.1848)¹², ye teslîm olarak bey'at etmiş ve feyizlerine mazhar olarak yedi senede merâtib'i katederek hilâfet almıştır¹³.

Kuşadalı'nın vefatından sonra ihvanların talim ve terbiyesine me'mûr iken:

Sâkiyâ başın için câm-ı lebin sun Şems'e kim

Virdiğin şol bâde-i lâlinden nisâr elvirmedi

diye, hakîkat bahrine dalma istek ve arzusunu ızhâr ederek kendisine sırdaş olacak bir irfân rehberini bulmaya çalışır. Nihâyet 1264/1848 senesinde Kadiriyye meşâyihından ve devrinin önde gelen sülûfîlerinden Ünyeli Şeyh Abdürrahîm Üveysî

¹⁰ Vassâf, a.g.e., I, 155-156.

¹¹ Vassâf, a.g.e., I, 156; İbnülemin, a.g.e., s. 1862; Kürkcüoğlu, a.g.e., s. 8.

¹² Kuşadalı hk. geniş bilgi için bkz. Y. Nuri Öztürk, *Kuşadalı İbrahim Halvetî, Hayatı, Düşünceleri, Mektupları*, Fatih Matbaası, İst. 1982.

¹³ Vassâf, a.g.e., I, 156; Kürkcüoğlu, a.g.e., s. 9; Öztürk, a.g.e., s. 34-35; Dilaver Güner, *Abdülkadir Geylânî, Hayatı, Eserleri, Görüşleri*, İst. 1999, s. 374.

(ö. 1856)¹⁴’ye mülâkî olur. Ünye’vi. Osman Şems’te büyük isti’dâd görür. Ancak Şems’te cüz’î miktarda da olsa nefsi gurur bulunduğu muttali’ olunca, “oğlum, bizim irşâd dâiremize dahil olmanız için odun yarıcılığı etmek lazım. Bunu yapabilir misin?” der. Osman Şems, bundaki manaya irfânen muttali’ olarak emri yerine getirmeye hazır olduğunu arz edince, imtihan maksadını beyânla derhal kabul eder. Şems, bu zâta da yedi sene hizmet etmiş ve merâtibi kat’ederek irşâda me’zun olmuştur¹⁵.

Osman Şems, bir şiirinde, seyr u sülûkuna işaretlerle şunları söyler:

*Bir görüb deryâ-yı vahdette mevâc-ı kesreti
Eyledik idrâkle esrâr-ı bekâ’dan celveti
Şübhesiz buldum fenâ-yı Hak’ta sırr-ı halveti
Halvetî’yim Halvetî’yim Halvetî’yim Halvetî*

*Feyz-i envâr-ı Muhammed gûyiyâ bir câybâr
Cümle pîrân-ı tarîkattur o feyz-i çeşme-sâr
Pîr Şa’bân-ı Veli’den nisibetim var âşikâr
Halvetî’yim Halvetî’yim Halvetî’yim Halvetî
Aşk u şevkiyle idüb zîkr ü Hudâ şâm u seher
Seyr-i devrân eylerim arz u semâ ile döner
Almak istersen evâsıtla sülûkumdan haber
Halvetî’yim Halvetî’yim Halvetî’yim Halvetî¹⁶*

4. Tarîkatı, Meşrebi ve Silsilesi

Osman Şems Efendi’nin tarîkatı, Kâdiriyye’dir. Kâdiriyye, Abdulkâdir Geylânî (ö. 1166) tarafından kurulmuştur. Kurucusunun adına nispetle Kâdiriyye bazan da

¹⁴ Abdurrahîm Ünye’vi, Şeyh Müştâk-ı Kâdirî’nin şeyhi Hacı Hasan Şîrvânî’nin halifelerindendir. Ünye’li’dir. Büyük babaları Buhara’dan göç ederek buraya gelip yerleşmişlerdir. Hz. Ömer’in soyundan ve Müftizâde hânedânındandır. Hüsn-i hatta mâlik olduğu için dâima şifâ-i şerîf yazar, maişetlerini temin ederlermiş. 1272/1856’da vefât etmiştir. kabri, Aksaray’da Vâlîde Cami-i Şerîfi karşısında bulunan Kara Mehmed Paşa Camii bitişiğindeki mezarlıktadır. Osman Şems Efendi tarafından kabrinin üzerine bir taş konulmuş ve âhiren demir parmaklıklarla çevrilmiştir. Söz konusu taş üzerinde Osman Şems’in târihi manzûmesi vardır: *Silk-i pâk-i Kâdirî’nin bir muazzam mürşidi / Pîr-i menzîl Hazret-i Abdurrahîm-i Ünye’vi / Kâdirî meslek Üveysî meşreb-i gavs idi kim / Rûhuna ta’zîm iderdi râh-ı pâk-ı Mevlevî / Âlim ü ârif ki nakd-ı hâli olmuşdu amn / Mağz-ı Kur’ân u huffâd-ı ma’nevî vü Mesnevî / Şâh-ı iklim-i fenâ şâhenşâh-i mülk-i bekâ / hâdimi olsa sezâ idi Emîr-i Dehlevî / Mürşidim idi tarîk-i Hak’ta ol merd-i Hüddâ / Hamdülillâh oldum ol sultân-ı aşkın peyrevi / “İrcî” emri ile itdi rucû-ı lâ-mekân / Düşü ma’nâ mülküne nûr-ı cemâl-ı pertevî / Dediler ey Şems târihin çıkub isnâ aşer / itdi seyr-i lâ-mekân Abdurrahîm-i Ünye’vi. Bkz. Vassâf. a.g.e., I, 157-158; Kürkçüoğlu. a.g.e., s. 9.*

¹⁵ Vassâf, a.g.e., I, 159; A. Sâfi, a.g.e., XI, 1325; Kürkçüoğlu, a.g.e., s. 10.

¹⁶ Vassâf, a.g.e., I, 164.

Geylâniyye diye anılan tarîkat, İslâm dünyasının en yaygın tarîkatlarından birisidir¹⁷. Uzak Doğu'da Endonezya'dan Kuzey Afrika'ya, Sibiryâ'dan Afrika içlerine kadar yayılmıştır. Kâdiriliği Anadolu'ya ilk defa getiren Hacı Bayram Velî (ö. 1429)'nin damadı Eşrefoğlu Rûmî (ö. 1470)¹⁸'dir. Tarîkatın İstanbul'a gelişi de Tophâne Kâdirihânesi'nin kurucusu İsmail Rûmî (ö. 1631) vasıtasıyla. Kâdiriyye'nin Eşrefiyye, Rûmiyye, Hâlisiyye, Enveriyye, Garîbiyye, Hilâliyye, Yafîiyye, Esediyye ve Ekberiyye gibi kolları vardır.

Osman Şems Efendi, bu tarîkatın Enveriyye (Şemsiyye) kolunun müessisidir. Harîrîzâde M. Kemâleddin (ö. 1882) *Tibyân*'da, Ahmed Sâfî (ö.1926) *Sefînetü's-Sâfî*'de, M. Sadık Vîcdânî (ö. 1939) *Tomâr-ı Turûk-ı Aliyye'de*, böyle bir koldan bahsetmezken, Hüseyin Vassâf, *Sefîne*'de, Enveriyye şubesini ayrı bir başlık altında ele alır ve Osman Şems'in, Kâdiriyye tarîkatında "Enveriyye" adıyla bir şube tesis ettiğini, Abdülkâdir Geylânî (ö. 1166)'den sonra "Pîr-i Sâni (İkinci Pîr)"¹⁹ sayıldığını ve kendisine (Büyük Pîr'in "Bâzu'l-Eşheb-Alaca Şahin"²⁰ ünvanından mühlhem olarak) "Bâzu'l-Enver-En Nurlu Şahin" denildiğini bildirmektedir²¹. İbnülemin de aynı bilgileri *STAŞ*'de tekrar eder²². Şems, tarîkatını ve "Bâzu'l-Eşheb" oluşunu bir gazelinde şöyle dile getirir:

Seyr-i lâhût itmede hem râz-ı Bâz-ı Eşheb'im

*Kâdir'yim Kâdir'yim Kâdir'yim Kâdir'*²³

Şeyhimiz Kâdiriyye tarîkatına mensup olduğunu belirtmekle kalmayıp

¹⁷ Geylânî ve Kâdiriyye hk. geniş bilgi için bkz. Harîrîzâde M. Kemâleddin, *Tibyânü Vesâilü'l-Hakâyık*, Süleymaniye Ktp., İbrahim Efendi, No: 432, III, vr. 38a; Sadık Vîcdânî, *Tomâr-ı Turûk-ı Aliyye (Tarîkatler ve Silsileleri)*, Haz. İrfan Gündüz, İst. 1995, s. 85-148; Hocazâde Ahmed Hilmi, *Hadîkatü'l-Evliyâ'dan Silsiletü'l-Meşâyihü'l-Kâdiriyye*, İst. 1318, s. 32 vd.; Muhammed Sâmî, *Esmâr-ı Esrâr*, İst. 1316, s. 4-5; Vassâf, *a.g.e.*, I, 51-190; Süleyman Uludağ, "Abdülkâdir Geylânî", *DjA*, I, 234-239; Osman Türer, *Anahatlarıyla Tasavvuf Tarihi*, İst. 1998; s. 172-174; Nihat Azamat, "Kâdiriyye", *DjA*, XXIV, 131-136; Dilaver Güre, *Abdülkâdir Geylânî, Hayatı, Eserleri, Görüşleri*, İst. 1999.

¹⁸ Eşrefoğlu hk. geniş bilgi için bkz. Mustafa Kara, *Eşrefoğlu Rûmî*, D.İ.B. Yay., Ank. 1995.

¹⁹ Abdülkâdir Geylânî'den sonra "Pîr-i Sâni" ünvanı Eşrefoğlu Rûmî (ö. 1470) ve İsmâil Rûmî (ö. 1631)'ye verilmiştir. Kerküklü Ziyâeddin Hâlis Efendi (ö. 1858)'ye "Pîr-i Râbi" denilmiştir. Şems'e "Pîr-i Sâni" denilmesi onun kemâlini göstermektedir.

²⁰ Bâzu'l-Eşheb (Alaca Şahin), Abdülkâdir Geylânî'nin yaygın adıdır. Osman Şems müşidi Abdurrahim Ünevî'ye Bâzu'l-Ebyâz (Ap-ak Şahin) demiş, çevresindekiler de kendisine Bâzu'l-Enver (En Nurlu Şahin) demişlerdir. Kürkçüoğlu, *aynı yer*.

²¹ Vassâf, *a.g.e.*, I, 154, 160. Bkz. A.g.mlf., "Osman Şems Efendi", *Mahfil Mecmûası*, Rebiu'l-Evvel 1341 (Ekim-Kasım 1922) Sayı: 29, s. 112-113; Kürkçüoğlu, *aynı yer*; Azamat, *a.g.m.*, XXIV, 135.

²² İbnülemin, *a.g.e.*, s. 1763.

²³ Bkz. Vassâf, *a.g.e.*, I, 166.

mezhebinin Hanefî ve meşrebinin Üveysî²⁴ olduğunu söyler:

*Âşık-ı şûrideyim ammâ Hanefî mezhebim
Bâde-i tevhîd ile mestim Üveysî-meşrebim*

*Gönülde buldum esrâr-ı Üveysî
Üveysî'yim Üveysî'yim Üveysî*

*Ki oldum aşkının Leylâ vü Kays'ı
Üveysî'yim Üveysî'yim Üveysî²⁵*

Bir başka şiirinde de meşrebinin Melâmî olduğunu belirtir:

*Mu'tasım billâhız ancak hanikâh-ı dehrde
Mest-i gül-câm-ı mey-i aşkız Melâmî meşrebiz²⁶*

Silsilesi ise şöyledir: Hz. Pîr Abdülkâdir Geylânî, Seyyid Abdülvehhâb, Seyyid Gavs Muhammed, Şâh Muhyiddin, Seyyid Hasan, Seyyid Sâlih, Seyyid Bâkır, Şeyh Musâ, Şeyh Tâhir, Şeyh Hüseyin, Şeyh Ahmed, Şeyh Muhammed, Şeyh Yahyâ, Şeyh Zâhid, Şeyh Bekâeddin, Şeyh Muhyiddin, Şeyh Abdülvehhâb, Şeyh Hâmid, Şeyh Hasan, Şeyh Ali, Abdurrahman Mevsilî, Abdülvehhâb Suûdî, Abdülcelil Teblîsî, Şeyh Hacı Hasan Şîrvânî, Seyyid Müştâk Teblîsî, Şeyh Abdürrahim Üneyevî, Seyyid Osman Şems.

5. Memûriyeti ve Seyahatleri

Osman Şems Efendi, başta baba mesleği Mâliye Esham Kalemî Kâtipliği olmak üzere Bedesten Satış Memurluğu, Darphane-i Âmire Arayıcı Başılığı gibi küçük ve basit memurluklarda bulunmuştur²⁷. İbnülemin, STA,Ş'de onun meşhur Ali Paşa ile Paşa Mahallesi'nde komşuluk ettiğini bir gün Ali Paşa'nın ona "Osman Efendi sen Mâliye'yi terk et! Bâb-ı Âlî'ye devam et. feyz bulursun: Mâliye kalemleri esnaf

²⁴ Üveysî meşrep, tasavvuf literatüründe iki şekilde kullanılmaktadır. 1. Herhangi bir şeyhe bağlanmadan, doğrudan doğruya Hz. Peygamber'in rûhu ve maneviyâtı tarafından irşad ve terbiye edilen velî, 2. Daha önce yaşamış ve ölmüş bir velinin ruhaniyeti tarafından terbiye edilen bu yüzden zâhîrde herhangi bir şeyhi bulunmayan velîler demektir. Üveysîlik Veysel Karenî ile de ilgilidir. Veysel Karenî Hz. Peygamber'i görmemiş, fakat Hz. Peygamber onu gıyâbında manen terbiye etmiştir. Geniş bilgi için bkz. Ma'sûm Ali Şâh, *Turâiku'l-Hakâik*, Tahran 1339, II, 48-51; Feridüddin Attâr, *Tezkiretü'l-Evliyâ*, Trc. Süleyman Uludağ, İst. 1985, s. 28; A. Yaşar Ocak, *Veysel Karamî ve Üveysîlik*, İst. 1982.

²⁵ Bkz. Vassâf, *aynı yer*.

²⁶ Bkz. Vassâf, *a.g.e.*, I, 158.

²⁷ Kürkçüoğlu, *a.g.e.*, s. 13.

yeridir”²⁸ dediğini nakleder.

Halvet hâlini ve aşk erbâbını çok seven Şems, bu memuriyetlerde bulunduktan sonra istifâ ederek evine çekilmiş ve 1883 tarihine yirmi üç sene kadar inzivâda kalmış, bir ara Bursa’ya gidip orada oturmuş, dönüşte halifesi Şeyh İzzî Efendi’nin Üsküdar’daki evinde ikâmet etmiştir. 1889 tarihine kadar Bursa-İstanbul arası seyahatlar devam etmiş, aynı sene seksen iki yaşında vefât etmiştir.

6. Tekkesi ve Halifeleri

Şeyhi Abdurrahim Ünevî gibi tekkesi bulunmayan Osman Şems Efendi, mürid ve muhiblerinin gönlünü “hankâh-ı aşk” etmiştir²⁹. Halifeleri şu zâtlardır: Üsküdar’da Canbazlar Kethüdası Şükrü Efendi (ö. 1906)³⁰, Hâfız Bekir Sıddık Necmeddin Efendi (ö. 1924)³¹, şeyhinin *Divânı*’nı talik bir hatla yazan Bursa Ahmed Gazzî Dergâhı şeyhi Ali Sırrî Efendi (ö. 1904)³² ve Şeyh Muhammed İzzî Bedreddin Efendi (ö. 1906).

Bedreddin İzzî Efendi, son dönem meşâyihindedir. 1843 yılında Niğde’nin Bereketlimaden nahiyesinde doğmuş; İstanbul’a gelerek tahsilini tamamlamıştır. Daha sonra memûriyet hayatına atılarak Erzurum, Van; Hakkari Vilâyetleri Evkâf Muhâşebciliği, Ankara Vilâyeti Evrak Müdürlüğü, Şehremaneti Meclis İdâre Başkanlığı görevlerinde bulunmuştur. 1878’de Osman Şems’e intisap etmiş ve 1881 memûriyetten emekli olmuştur. Mürşidinin vefatından sonra Salkımsöğüt’te bulunan dergâhı yeniden imar ve ihyâ ederek Cuma günleri ikinci üzeri, Ramazanlarda Cuma geceleri tarikat âyininin icrâ etmiştir. İzzî’nin vâridât-ı kalbiyyecye mâlik, cezbe-i

²⁸ İbnülemin, *STAŞ*, s. 1763.

²⁹ Vassâf, *a.g.e.*, I, 160; A. Sâfi, *a.g.e.*, XI, 1328; Ahmet Necdet, *Tekke Şiiri, Dinî ve Tasavvufî Şiirler Antolojisi*, İst. 1997, s. 535.

³⁰ Şükrü Efendi, Osman Şems’in danırdı ve Sadberk Hanım’ın eşidir. Vassâf, *a.g.e.*, I, 169.

³¹ Bu zât, 1864’te Isparta’da doğmuştur. On üç yaşında İstanbul’a gelip ve o yaşta gördüğü bir rüya üzerine Osman Şems’i arar ve nihâyet bulur, teslim olur ki yaşı, on sekiz- on dokuz civarındadır. İrtihâline kadar şeyhinin feyz dairesinde yetişen Necmeddin, 1890’da hilâfet almıştır. Hâfızdır. Babası, Nakşîyye’den ve Şems’in müridlerinden Muhammed Necâfî Efendi’dir. İstanbul’da bulunduğu sürece bir kaç sene Bâyezid’de; sonra Fatih’te Pekinli Arnavud Mustafa Efendi’nin ders halkasına dahil olarak 1894’te icâzet almış; azizin irtihaliyle Isparta’ya geri dönerek buradâ saatçilikle işğal etmiş ve 1924 yılında ihvanların umûmî arzusu üzerine İstanbul’a gelerek meşîhat vekâletini kabul etmiştir. Vassâf, *a.g.e.*, I, 175-176.

³² Ali Sırrî Efendi, Ahmed Gazzî Dergâhı’nda 1879’dan 1904 yılına kadar toplam 16 yıl şeyhlik yapmıştır. Baba tarafından A. Gazzî (ö. 1737), anne tarafından Eşrefzâde’lerdendir. Ayrıca İznik’te Eşrefîyye hankâhında meşîhatla hizmet etmişlerdir. Osman Şems’e intisap etmiştir. Bilâhare Gazzî Efendi’ye yeniden biât etmiştir. Uzun boylu, sarı sakallı, clâ gözlü, tatlı çiçek bozuğu yüzlü bir zâttı. Hatt-ı talik’te “ikinci İmâd” denilmeye lâyık olup bazı cami ve tekkelerde levhaları vardır. Vassâf, *a.g.e.*, I, 174-175. A.Gazzî ve Dergâhı hk. geniş bilgi için bkz. Mustafa Kara, *Bursa’da Tarikatlar ve Tekkeler*, Bursa 1993, II, 231-254.

Rahmân sâhibi, âşık, sâdık bir zât olduğu rivâyet edilir. 1920’de vefât etmiş ve Hüdâyî Âsitânesi haziresine defnolunmuştur. İzmir’de 4. Kolordu Ahz-ı Asker Heyeti reisliğinde bulunan Miralay Fethi isminde oğlu vardır.

İbnülemin M. Kemal İnal, bir gün şeyhi ziyâreti sırasında, “*Kemâl Bey evlâdım! Devlet ve milletın kurtuluşu için ben Fethi’yi fedâ edeyim, sen de nemiz varsa fedâ et*” demiş. O sırada İbnülemin evi Fransızlar tarafından işgal edilip yağmalanmış, Miralay Fethi Bey’de Yunanlılar tarafından İzmir’de 72 yerinden yaralanarak şehid edilmiştir. Mehmed Ali Aynî de İzzî’nin hayranlarından. Ayrıca Süleyman Hilmi ve Muhammed Sa’deddin Süheyl adında halifeleri vardır. Osman Şems’in *Dîvânı*’nı tertib ederek mükemmel bir hatt-ı talikle Ali Sırrî Efendi’ye yazdırmışlardır. 1906 yılında vefât eden ve Karaca Ahmed’de şeyhinin yanına defnedilen İzzî Efendi, 1893-1918 yılları arasında Aydınolu Tekkesini Enveriliğe bağlamıştır³³.

7. Şemâili ve Ahvâli

Osman Şems, “az seyrek, uzunca beyaz sakallı, uzunca lehceli, genellikle fes giyer, üzerine yemeni sarar ve bazen tac giyer; yüzü nurlu bir pîr-i rûşen zat idi”³⁴. Vassâf, *Seffine*’de onun ahvâli hakkında da. “*Nezd-i âlîlerine varanlar, sohbetinin lezzetinden bıkmaz, usanmazlardı. Dâima dizüstü otururlar ve lisân-ı hikmet-i feşânından sâdır olan sözler; esrâr-ı Kur’âniyye ve ehâdis-i nebevîyyeye müteallik vâridât-ı ilâhiyye idi. Hz. Şeyh’in huzuruna girildiği zaman kalbimizden mâsivâ kaydı ref’ olur; yerine zikr-i Hak kâim olurdu. Yanında bulunduğumuz müddetçe, cemâline baktığımız zamanın hâtırası ve bâhusus, latîf hayalleri, bir dakika gözümüzün önünden kaybolmaz; huzurlarında iken, herkesin kalbinde bulunanları keşfeder, söyler idi. Ale’l-ekser, huşûan açlartardı. Vâridât-ı rabbâniyyeye mâlik olduklarından, sözleri pek müessir idi. Fesâhatından üdebâ, maârifinden ulemâ, tahkîkâtından ehl-i felsefe, dakâyıkından hülegâ, eş’ârından şuarâ, hikmetinden ukalâ, âdâbından fukarâ, elhâsıl, her sınıf kendine göre, fezâil ve irfânından iktibâs-ı feyz ederlerdi. Kendilerinin, zâhiri hâlde hankâhu yoktu. Fakat her müridin kalbini hankâh-ı aşk ütihâz etmiş idi. Hülâsa-i kelâm Cenâb-ı Şeyh, ser halka-i erbâb-ı tecrüd ve sâkî-i hum-hâne-i tevhîd olmuş idi. Şiddet-i riyâzet ve mücâhededen kemâl derecede zaîf halde idiler. Bellerine bağladıkları kemeri gördüm; hemen hemen bir çocuk kemeri kadar ufak idi*”³⁵ ifadelerini kullanır.

³³ Vassâf, *a.g.e.*, I, 170-173, 176-178; Kürkçüoğlu, *a.g.e.*, s. 28-29; Aydınolu Tekkesi, Gülhâne yolu üzerinde Hüdavendigâr Caddesi ile Alemdar Caddesi’nin kesiştiği köşede bulunmaktaydı. Bkz. Mustafa Özdamar, *Derââdet Dergâhları*, İst. 1994, s. 56.

³⁴ Vassâf, *a.g.e.*, I, 159.

³⁵ Vassâf, *a.g.e.*, I, 159-160.

8. Şâirliği, Mahlası, Etkilediği ve Etkilendiği Şâirler

Asıl adı Osman Nureddin olan Şems Efendi, *Fâtin Tezkiresi*'nde kaydedildiğine göre Ulu Velî Kuşadalı İbrahim Efendi'den el aldıktan sonra gönlündeki İlâhî aşkın uyanarak coşup taşmasıyla yanık şiirler söylemeye, önceki "Nûrî" mahlasını bırakarak artık "Şems" mahlasını kullanmaya başlamıştır³⁶. Bu mahlası almalarnın hikmetini Şeyh Vasfî Efendi (ö. 1910)³⁷'ye nazîre olan bir gazelinin sonunda:

Pertev-i zâtından ey Şems ettiğim-çün iktibâs

Yâdiğâr aldım bu ismi Şemsi-i Tebrîz'den

beytiyle açıklar³⁸.

Şeyhi Abdurrahim Ünyeî (ö. 1856)'nin vefâtından sonra Şems, Kâdirî tarikatının pîri Seyyid Abdülkadir Geylânî (ö. 1166)'nin rûhânî feyzine, dolayısıyla mânen Üveysîlik pâyesine nâil olmuşlardır. Artık her iki yönden, hem şâirlikten, hem de şeyhlikten ünü çevreye yayılmıştır. Şeyhliği şâirliğine mâye, şâirliği de şeyliğine sâye olmaya başlamıştır. Hem âriflerin hem de şâirlerin takdir edecekleri beyitlerin yüzlercesini, binlercesini yazıp sevdiklerine okumuştur.

Kaynaklarda ifade edildiğine göre Osman Şems Efendi, 1861 yılı başlarında büyük şâir Hersekli Ârif Hikmet Bey (ö. 1903)'in Lâleli Çukurçeşme semtindeki evinde her Salı günü yapılan toplantılara (*Encümen-i Şuârâ*) katılan zâtların en ileri gelenlerinden idi. Bu *Encümen*, Arapların *Sûk-ı Ukâz* (Ukâz Panayırı)'na benzerdi. Üyelerin salıdan salıya bir haftada yazdıkları nefis şiirleri, Nâmîk Kemal Bey okurdu. *Encümen*, ancak bir yıl muntazam sûrette devam debilmiştir³⁹. Sadettin

³⁶ Fâtin Davud, *Hatimetü'l-Eş'âr*, İst. 1271, s. 424; Ayrıca bkz. Komisyon, *TDEA*, İst. 1977-1998, VII, 145; Abdullah Özkan, *Başlangıçtan Cumhuriyete Türk Şiiri Antolojisi*, İst. 2003, V, 1160.

³⁷ Şeyh Vasfî, 1851 yılında İstanbul'da doğmuştur. Babası, İstanbul Draman'daki Kefevî Tekkesi şeyhi M. Raşid Efendi'dir. 1866'da babasının ölümü üzerine 15 yaşında iken babasının yerine postnişîn oldu. Meclis-i Meşâyih azalığında bulundu. Kabri, Draman Camii haziresinde babasının yanındadır. Berkî mahlasını kullandığı şiirler vardır. Hayatı ve eserleri geniş bilgi için bkz. Abdülbâki Gölpınarlı, *Dîvân Şiiri*, XX. *Yüzyıl*, İst. 1955, s. 26; *TDEA*, VIII, 513; M. Kayahan Özgül, *Arayışlar Devri Türk Şiiri Antolojisi*, Ank. 2000, s. 246, 572; Asım Bezirci, *Dünden Bugüne Türk Şiiri*, İst. 1968, s. 315.

³⁸ Kürkçüoğlu, *a.g.e.*, s. 10.

³⁹ Bu Şuârâ toplantılarına devam eden ve isimleri tespit edilen diğer şâirler şunlardır: Mehmed Lebib Efendi, Koniceîli Musa Kazım Paşa, Hoca Sâlih Nâilî, İbrahim Hâlet Bey, Recâizâde Mehmed Celâl, Memduh Fâik Bey, Deli Hikmet, Mustafa Refik Bey, Üsküdarlı Hakkı Bey, Mustafa İzzet Efendi, Sâdullah Râmi Bey, Mustafa Eşref Paşa, İrfan Paşa, Mustafa İsmet Efendi ve Ziyâ Paşa. *Encümen-i Şuârâ* hk. geniş bilgi için bkz. Hersekli Ârif Hikmet Bey, *Dîvân*, Haz. İbnülemin M. Kemal, İst. 1335, Hazırlayanın Girişi, s. 18-22; A. Hamdi Tanpınar, *XIX. Asır Türk Edebiyatı Tarihi*, İst. 1967, s. 227-237; N. Sami Banarlı, *RTET*, İst. 1971-1979, II, 973-975; Fevziye Abdullah Tansel, *Nâmık Kemal'in Mektupları*, İst. 1967, I, 18; M. Kayahan Özgül, *Hersekli Ârif Hikmet*, Ank. 1987, s. 8-23; *DİA*, "Encümen-i Şuârâ", İst. 1995, XI, 179-181.

Nüzhet Ergun'a göre *Encümen*'in tanınmış şîmalarından olan Osman Şems, Nâmîk Kemal (ö. 1888) üzerinde müessir olmuştur ve bu durum vatan şârinin tasavvufî gazellerinin tetkikinden kolayca anlaşılmalıdır. Kemal'in Şems Efendi'ye bir takım nazîreler⁴⁰ yazdığı *Dîvân*'da mevcuttur:

Peyrev-i nev-eser-i Şems-i ilâhîyiz biz

Ki odur ehl-i dile kâşif-i etvâr-ı şühûd

beytinde onun peyrevî (izinden gideni) olduğunu açıkça belirtmiştir⁴¹.

Ergun, sözlerine devam ederek şunları kaydeder: "*Mamafih bu te'sir edebiyattan ziyade tasavvufta olmalıdır. Nâmîk Kemal, tasavvuf cebhesi kuvvetli olan bu mutasavvıf şâirden şübhesiz ki bir hayli istifade te'min etti*"⁴². Yolları ve mizacları, telakkileri ve düşünceleri ayrı olmakla beraber, daha yaşlı ve daha kemalli olan Osman Şems'in, edâ yönünden edebiyatta, bilhassa gazel tarzında Nâmîk Kemal'in gelişmesinde müessir olduğu da, olacağı da, tabîî değil midir?⁴³

Şems, Nâmîk Kemâl'den başka Hersekli Ârif Hikmet'i, Ziyâ Paşa (ö. 1880)'yı da etkilemiştir ve bu şâirlerin gazellerine nazîreleri vardır. Üç büyük şâirin gazelleri ile Şems'inkileri karşılaştırdığımızda görülür ki üstünlük ondadır, sonra Hersekli'dedir, sonra Nâmîk Kemâl'dedir, daha sonra da Ziyâ Paşa'dadır⁴⁴.

Osman Şems'in, az olmakla beraber Türkçe gazelleri gibi Arapça ve Farsça gazel tarzında şiirleri de vardır. Bu şiirler yazıldığı dilin üslûbuna uygun ve manaca dolgundur. Bu bakımdan o, eski tabirle "*elsine-i selâse*"de üç dilde mâhir bir şâirdir.

Türkçe gazellerinde gâh Fuzûlî (ö. 1556) ve Nâilî (ö. 1666), gâh Nâbî (ö. 1712) ve Şeyh Gâlib (ö. 1799) edâsı rûhu okşar. Farsça şiirlerinde Şîrâzlı Hâfız (ö. 1380?), Abdurrahman Câmî (ö. 1492) ve Feyzî Hindî (ö. 1595) hatıra gelir. Arapça şiirlerinde ise İbn Fâriz (ö. 1234) havası vardır. Kâdiriyye'nin Hâlisiyye kolunun müessisi Abdurrahman Hâlis Talabânî (ö. 1858)⁴⁵'nin "*Nigârâ mülk-i cismim kenz-i aşkınçün harâb ettim / Anı cânım kalbden nâib-menâb ettim*" matla'lı meşhur

⁴⁰ Nazîre, bir şâirin bir eserine (gazeline) başka bir şâir tarafından aynı vezin ve kafiyede olamak üzere yapılan benzer demektir.

⁴¹ S. Nüzhet Ergun, *Nâmîk Kemâl-Hayatı ve Şiirleri*, (Mukaddime), İst. 1933, s. 42.

⁴² Ergun, *a.g.e.*, s. 43-44.

⁴³ Kürkçüoğlu, *a.g.e.*, s. 16.

⁴⁴ Kürkçüoğlu, *a.g.e.*, s. 18-22.

⁴⁵ Talabânî, 1797'de Kerkük'te doğmuştur. Babası Ahmed Talabânî ve Şeyh Maruf hazretlerinden hilâfet almıştır. H. 1250'de iki defa yayımlanan *Dîvân*'ı ve Mevlânâ'nın *Mesnevî*'sinden seçilmiş on sekiz beytın şerhinden ibaret olan *Kitâbu'l-Meârif fî Şerh-i Mesnevî-i Şerîf* adında bir eseri vardır. Ayrıca Arapça'dan Türkçe'ye çevirdiği Abdülkadir Geylânî'nin hayatı ve eserlerini anlatan *Behçetü'l-Esrâr* isimli bir tercüme eseri vardır. Geniş bilgi için bkz. Vassâf, *a.g.e.*, I, 129-131; Sâdik Vicedânî, *Tomâr-ı Turûk-ı Aliyye* (Tarikatler ve Silsileleri), Haz. İrfan Gündüz, İst. 1995, 135-143; Şeyh Muhammed Hüsameddin Ömer, *Enfâsî'r-Rahmâniyye fî Silsileti'l-Kâdiriyyeti'l-Talabâniyye*, Kerkük 1973; Yunus Ayten, "*Ziyâuddîn-i Abdurrahmân-ı Hâlis Talabânî*", *SGAD*, İst. 1996, IX, 128-132.

gazeline nazîre söylemiştir. Kerbelâ Mersiyeleri Koniçeli Kâzım Paşa (ö. 1889)'ninkilerden üstündür. Bunlar Fuzûlî'nin *Hadîkatu's-Süedâsı*'ndaki Türkçe, Muhteşem-i Kâşânî'nin Farsça mersiyeleri değerindedir⁴⁶.

Hüseyn Vassâf Efendi, bir makâlesinde⁴⁷ ve Bursalı Tâhir Bey'in *Osmanlı Müellifleri*'nde⁴⁸ Osman Şems'i Şuârâ (Şâirler) faslına yazmasını hoş görmediğini, onun şâir olmakla berâber, irfânen daha yüksek mertebede bulunduğunu ve manevî yüce makâmlara sâhip olduğunu belirterek Sâdık Vicdânî'nin de *Tomâr*'da Şems'ten ve bununla ilgili olarak Şeyh Müştâk'tan bahsetmemesinin bir noksanlık olduğunu ifade eder.

9. Vefâtı ve Türbesi

Osman Şems Efendi, h. 1311 yılı Cumâde'l-Âhire ayının 18. inci (m. 1893 Aralık ayının 27. inci) Çarşamba gecesı Üsküdar'da Selimiye semtindeki evinde ebediyet âlemine göç etmiştir. Karaca Ahmet Sultan Türbesi karşısında, İnâdiye yolu üzerindeki kabristanda âile mezarlığında daha önce vefât etmiş bulunan kızı Sadberk Hanım'ın kabrine vasiyeti üzerine gömülmüştür⁴⁹. Kabri, üstüvâne şeklindeki mermerden yapılmış olup, baş taşı aynasında Kâdirî gülü ve altında ortasından tek dilimli uzunca Üveysi tâcı işlenmiştir. Bunun altına da istifli sülüs celîsi ile "*Yâ Hû! Ecille-i ricâl-i Kâdiriyye ve Üveysiyye'den es-Seyyid eş-Şeyh Osman Nureddîn-i Şems (k. s) Efendi hazretlerinin kabri şerifleridir. Sinn-i şerifleri 82, târih-i velâdetleri 1229, fi gure-i Rebîu's-Sânî, yevm-i Çarşamba, târih-i irtihâllerift 18 Cumâde'l-Âhire 1311 yevm-i Çarşamba*" yazılıdır⁵⁰.

Vassâf Bey, *Cerîde-i Sûfiyye*'deki makâlesinde kabrindeki bir levhada onun:

Mezârın ravza-i Rıdvân bulurlar

İçinde cismini hayrân bulurlar

beytiyle başlayan gazelinin⁵¹ yazılı bulunduğunu ve *Sefîne*'de⁵² İzzî Efendi tarafından bu levhanın bir sebeple kaldırıldığını belirtmekte ise de levha bugün yerinde değildir. İbnülemin bu levhanın "büyük bir fırtınada düşüp kırıldığından kaldırıldığını" bildirmektedir⁵³.

⁴⁶ Kürkçüoğlu, *a.g.e.*, s. 22-23.

⁴⁷ Bkz. Vassâf, *a.g.m.*, *Mahfil Mecmuası*, Sayı: 32, s. 146-147.

⁴⁸ Bkz. Bursalı, *OM*, II, 270-271.

⁴⁹ Kürkçüoğlu, *a.g.e.*, s. 31.

⁵⁰ Vassâf, *a.g.e.*, I, 161; Kürkçüoğlu, *a.g.e.*, s. 33.

⁵¹ Bu gazel, Şems'in, kızı Sadberk Hanım vefât ettiği zaman söylediği acıklı manzumedir. Vasiyeti üzerine onun kabrine gömüldüğünden ihvânı bunu bir levhaya yazdırıp yanına başına koymayı uygun bulmuşlardır. Gazelin tamamı için bkz. Kürkçüoğlu, *a.g.e.*, s. 301-302, 109 No'lu gazel.

⁵² Bkz. Vassâf, *a.g.e.*, I, 161.

⁵³ İbnülemin, *a.g.e.*, s. 1763, I No'lu dipnot.

Osman Şems'in vefâtına Üsküdarlı Mevlevî şâir Tal'at Bey (ö. 1926)⁵⁴'in düştüğü manzûm bir tarih de vardır:

*Şems-i devrân mazhar-ı feyz-i tarîk-i Kâdirî
Yani hem-nâm-ı Cenâb-ı Câmi'-i Nazm-ı Hüdâ*

*Eyleyince âlem-i lâhûta nâgâh intikâl
Çıktdı istikbâle ervâh-ı sufûf-ı evliyâ*

*Matla'-i şems-i hakikat şeyh-i rûşen-dil idi
Nûr akardı vech-i pâkinden göreydin dâimâ*

*İnzivâ-gâhın ziyâret eyleyüb erbâb-ı hâl
Etmemek kâbil değıldi ihtiyâr-ı inzivâ*

*Mürşid-i feyyâz idi hem de sühan erbâbına
Nazm u nesrîn hürz-ı cân eylerdi erbâb-ı nühâ*

*Vahdete dâir olan ebyâtının emsâli yok
Himmete dâir olan âsârı gâyet bî-riyâ*

*Eyledi hoşnûd rûh-ı pâk-ı Abdulkâdir'i
Bunca demler hünmet-i pîrânesin etti recâ*

*Elli yıl seccâde-i irşâdla oldu mukîm
Eyledi telkîn-i esrâr-ı tarîk-i Kibriyâ*

*Sohbetinden feyz alanlar ol Üveysî-meşrebin
Oldular hep vâsıl-ı Hak tarîk-i hubb-ı sivâ*

*Etiler kurb-ı Ebu'd-Derdâ'da tevdî'-i türâb
Na'ş-ı pâkin nakl idüb baş üzre erbâb-ı vefâ*

*Sırrını takdîs ede her dem Hudâvend-i Gafûr
Eyleye kabrin metâf-ı kudsiyân subh u mesâ*

⁵⁴ Asıl adı Ahmed Tal'at'tır. 1879'da Adliye Nezâreti Muhasebc Kalemî'nde memuriyete başlamış; başkâtiplik ve Adliye Muhasebc Müdürlüğü'nden sonra 1909'da Bahriye Nezâreti Müsteşarlığı'na getirilmiştir. *Saadet* ve *Zuhûr* gazetelerinde yazı ve şiirleri yayımlanan Tal'at Bey'in eserleri ve bütün kitapları bir yangın sırasında yok olmuştur. Vefâtından sonra vasiyeti üzerine şâir Nedim'in kabrinin yakınına defnedilmiştir. Hk. geniş bilgi için bkz. İbnülemin, *a.g.e.*, s. 1846; İ. Alaettin Gövsa, *Türk Meşhurları Ansiklopedisi*, İst. 1946, s. 374; İ. Zeki Eyüboğlu, *Divan Şiiri*, İst. 1994, II, 572.

Rihletinde Mevlevî Tal'at dedi târihini
Eyledi Osman Efendi azm-i dergâh-ı bekâ h. 1311⁵⁵

(سنه ۱۳۱۱) ابلي عثمان افندي عزم دركاه بقا

10. Eserleri

Bursalı M. Tahir Bey *Osmanlı Müellifleri* adlı eserinde Osman Şems Efendi'nin, tasavvuf ehli ediblerinin ulularından, Kâdirî tarîkatı âriflerinin büyüklerinden bir büyük müşid olduğunu belirterek *Dîvânı*'nın gerçekten ârifâne ve şâirâne olduğunu, henüz basılmadığını kaydeder ve örnek olarak bir kaç beyit verir. Ayrıca "*Kenzü'l-Meânî*" ve "*Şem ü Şebistân*" adlarında muhakkıkâne iki 'manzumelerinin de olduğunu ifade eder⁵⁶.

Osman Şems Efendi'nin eserleri hakkında en ayrıntılı bilgiyi Kemal Edip Kürkçüoğlu'nun "*Osman Şems Efendi Dîvânı'ndan Seçmeler*" adlı çalışmasından öğrenmekteyiz. Kürkçüoğlu, bu eserleri kendi özel kütüphanesinde bulunan şeyhe ait *Külliyât*'a dayanarak tanıtmıştır⁵⁷. Buna göre şeyhin; "*Dîvân*", "*Bir Mektup*", "*Şem-i Şebistân*", "*Kenzü'l-Meânî*", "*Âdâbu'l-Mürîd fi Sohbeti'l-Murâd*", isimli eserleri ve çeşitli tarih kayıtları bulunmaktadır. Şimdi sırasıyla mezkur eserlerin muhtevası hakkında bilgi verelim.

1. *Dîvân*'da (s. 1-370): 27 kasîde, 574 gazel, 3 müstezâd gazel, 12 murabba, 4 muhammes, 6 müseddes, 6 müsebbâ', 2 tahmis, 2 taştir-tahmis, 4 tesdis, 3 mesnevî, 32 kıt'a, 2 târih, 1 manzum tercüme vardır. Hece vezniyle iki de ilâhî mevcuttur. Abdulkâdir Geylânî'nin bir Farsça gazeliyle İzzî Efendi'nin iki gazelide bu aradadır. *Dîvân*, mürettep değildir, gelişi güzel sıralanmıştır.

2. Eski uslûbda olan bu *Mekup*, (s. 371-372) iki sahifedir. Mürid ve muhiblerin birine yazılan öğütleri ihtivâ etmektedir. Şems'in bir mektubunun sûreti de Vassâf Bey'in *Şefînesi*'nde mevcuttur ve tıbbî ıstılahlarla, tasavvufî remzlerle Haydarpaşa Hastanesi baştabibi Dr. Mehmed Paşa'ya gönderilmiştir⁵⁸.

⁵⁵ Vassâf, *a.g.e.*, I, 162; Kürkçüoğlu, *a.g.e.*, s. 31-32.

⁵⁶ Bursalı, *a.g.e.*, II, 270-271.

⁵⁷ Kürkçüoğlu, bu eserleri elinde bulunan *Külliyât*'ın fotokopisinden tanıtmıştır. Aslının ise İzzî Efendi'nin halifesi Feshâne Fabrikası Müdürü (bir vakitler Çifteler Harası Müdürü) Veteriner Albay İbrahim Bey'den oğlu Said Seyfi Bey'e, ondan can niştesi eski Mâlîye Nezâreti Müfettişlerinden Zekeriya Bey'le Seyfi Bey'in oğlu İstanbul-Fatih Belediyesi'nde Şube Müdür Yardımcısı Muvahhid Bey'e intikal ettiğini kaydeder. Yine *Külliyât*'ın bir filminin Süleymaniye Kütüphanesi'nde, bir filminin de Yeralı Câmîi İmam-Hatibi ve Üsküdarlı Şâir Tal'at Bey'in yeğeni Hâfız Ali Üsküdarlı üstâdında olduğunu ve tam fotokopisinn de İstanbul Defterdarlığı Merkez Muhâsebe Müdürlüğü'nden emekli Tevfik Demiroğlu'nda bulunduğunu belirtir. Edib Bey, *Külliyât*'ın 192. sayfasına kadarki fotokopisini merhum Nezenbaşî Halil Can Bey'den, geriye kalanını da Tevfik Demiroğlu'ndan tamamlamıştır. Bkz. Kürkçüoğlu, *a.g.e.*, s. 41-42.

⁵⁸ Bkz. Vassâf, *a.g.e.*, I, 168.

3. *Şem'-i Şebistân*, mesnevî şeklinde manzum tasavvufî eserdir. Eserde, âyetler, hadisler, gazeller, muhammesler, müseddesler birtevilîği gidermektedir. *Külliyât*'ın 50 sayfasını doldurmaktadır. Eserin sonunda "*Bizim Şem'-i Şebistânımız*" mânâsına Farsça "*Şem'-i Şebistân-i mâ*" terkîbi yazılış tarihini göstermektedir ki h. 1264 ü (m. 1848) bildirmektedir. Abdurrahim Üneyvî'ye intisâb ettiği günlerin eseri olduğu anlaşılmaktadır. Eser, üzerinde ayrıca durulmaya, açıklamalarıyla yayımlanmaya değer. *OM*'de bu eser, *Şem u Şebistân* olarak gösterilmektedir ki dalgınlık olsa gerekir.⁵⁹

4. *Kenzü'l-Meânî*, uzun kasidelerle başlayan, mesnevî ile devam eden bir tasavvufî eserdir. Birinci kısım 23, ikinci son kısım da 5 sayfadır. Kasidelerin baş kısmının h. 21 Muharrem 1283'de (m. 16.05.1866); mesnevî kısmının da h. 21 Muharrem 1300 (m. 02.12.1882) tarihinde tamamlandığı altlarındaki kayıtlardan anlaşılmaktadır. Eserde *Muhammediye*⁶⁰ edâsı vardır.

5. *Âdâbu'l-Mürîd fî Sohbeti'l-Murâd*⁶¹, 3 sayfalık mensur bir mukaddimeden sonra Mevlid vezninde 10 sayfalık mesnevî ile devam edip sona erer. Eserin başı: (*Ey rızâ-cû-yı Hudâ-yı Girdkâr/Abd-i hâs-ı Hazret-i Perverdigâr*). Eserin sonu: (*Emrinde eyle bu pendî hâtîme/Behre olsun sana hüsn-i hâtîme*) şeklindedir. Bu son iki eserden *OM*'de, tümünden *STAŞ*'de ve *Sefine*'de bahis yoktur.

Edip Kürkçüoğlu, Osman Şems'in *Külliyât*'ının mezkur eserlerden ibaret olmadığını belirterek⁶², Osmanlı Maaârif Nezâreti crkânından Fuat Şemsi İnan'da şeyhin defterler dolusu şiirleri bulunduğunu ve adı geçen zâtın hastalığı nedeniyle kendisini göremediğini, vefâtından önce merhum tarafından muharrir Kadri Mısıroğlu'na verildiğini kaydeder. Kürkçüoğlu ayrıca elindeki *Külliyât*'ın fotokopisi ile *Külliyât*'ta bulunmayan bir şiirleri ihtivâ eden ve Vassâf Bey'in el yazısı ile notlarını içeren defteri *Seçmeler*'in yayımlanmasından sonra, Süleymaniye Kütüphanesi'ne vererek ilim erbâbının istifâdesine arz etmek niyetinde olduğunu da

⁵⁹ Bkz. Bursalı, *a.g.e.*, I, 271.

⁶⁰ *Muhammediye*, Yazıcıoğlu Mehmed (ö. XV. Asır) tarafından kaleme alınmış Türkçe manzum eserdir. Kâinatın yaratılışı, peygamberler ve hayat hikayeleri, melekler, kıyâmet ve makâm-ı a'lâ'da Hakk'ın sözlerine dair konuları içine alır. Eser, Amil Çelebioğlu tarafından yeni harflerle neşredilmiştir. Bkz. Amil Çelebioğlu, *Muhammediye*, İst. 1975, I-V.

⁶¹ Bu eserin bir kopyası özel kütüphanemizde bulunmaktadır ve eser üzerinde gerekli inceleme-araştırmalarımız devam etmektedir.

⁶² Mesala, Çatalca'da Ferhat Paşa Camii'nin kuzeyindeki kabristanda, h. 1286 (m. 1869)'da vefat etmiş olan İsmail Hakkı adındaki bir şahsın mezar taşında 6 beyitlik şiiri, Pâdişâh İmâmî Şerafeddin Efendi'nin İstanbul'da Kâdirîhâne'deki kabir taşına yazılı târihi, Rifâî şeyhlerinden Üsküdarlı Seyyid Mehmed Nuri Efendi (ö. 1856)'nin *Salât-ı Kemâliyye Şerhi*'ne yazmış olduğu 11 beyitli takrîz-tarih, *Cerîde-i Süfiyye*'nin h. 10 Safer 1322 (m. 8.1.1914) tarihli nüshasındaki Na't-ı Şerif ve Üsküdar Sandıkçı Rifâî Tekkesi'nin cümle kapısı üzerindeki inşâ tarihi kitâbesi bunlardan birkaçıdır. Bu şiir ve tarihler için bkz. Seyyid Nuri Üsküdarî, *Salât-ı Kemâliyye Şerhi*, Şirket-i Mürettebiye Matb., İst. 1328, s. 16; Kürkçüoğlu, *a.g.e.*, s. 46-48.

söyler. Söz konusu *Külliyât* ve buna ilave dökümanlar Süleymaniye Kütüphanesi'nde bulunmaktadır. Konuyla ilgili olarak yaptığımız tetkikat sonucunda kütüphane yetkilileri, *Külliyât*'ın Kütüphanâ'de olduğunu ancak kayıtlara geçilmediğini belirttiler.

6. *Mersiye-i Cenâb-ı Seyyidü's-Şühedâ*. Makalemizin sonunda yeni harflerle sunacağımız eser, Osman Şems Efendi'nin, Şeyh Hayrullah Taceddin Efendi (ö. 1954)⁶³'nin mukaddimesiyle İstanbul'da h. 1327 (m. 1909)'de basılan ve "*Bugün mâh-ı Muharrem vakt-i mâtemdir safâ olmaz*" diye başlayan *Mersiye-i Hüseyniyesi*'dir. Kürkcüoğlu'nun *Seçmeler* adlı eserinde yalnız üç yerde zikredilen eser, *Dîvân*'da mevcut değildir. Fakat Şems'in bu *Mersiye*'den başka yine Hz. Hasan, Hz. Hüseyin ve Kerbelâ ile ilgili mersiyelerinin olduğunu biliyoruz. İsmail Hakkı Bursevî (ö. 1725)'nin *Risâle-i Hüseyniye*⁶⁴ adlı eseri tab' edilirken sonuna Şems'in:

Ey nûr-ı çeşm-i Ahmed-i Muhtâr yâ Hüseyin
V'ey yâdigâr-ı Hayder-i Kerrâr yâ Hüseyin

Tazelendi sinelerde dâğ-ı hicrân yâ Hüseyin
Mâteminle oldu âlem beyt-i ahzan yâ Hüseyin

diye başlayan 45 beyitlik mersiyesi ilâve edilmiştir. Bu mersiye *Külliyât*'ta da mevcuttur⁶⁵.

⁶³ Mehmed Hayrullah Taceddin, Milâdî 1883, h. 1303 8 Safer Perşembe gününe tesadüf eden 23 Teşrinievvel 1301 tarihinde İstanbul Üsküdar'da doğmuştur. Çarşamba Tekkesi şeyhlerinden Şeyh Seyyid Mehmed Tevfik Efendi (ö. 1899)'nin oğludur. Büyük babası, Şeyh Seyyid Mehmed Nûri Efendi (ö. 1856)'dir. "Şeyh Oğlu" nâmıyla lakabı ve şiirde mahlası vardır. Şiirlerinde ayrıca "Tâci" ve "Tâciyâ" mahlaslarını kullanmıştır. Yalın, babası Tevfik Efendi'nin ölümü üzerine mezkûr tekkeye şeyh olmuştur. 1954 yılında vefât eden Taceddin Efendi'nin, matbu *Güldeste-i Dervîşân*, *Gülgonca-i Âşıkân*, *Mecmua-i İlâhiyyât*, *Ravz-ı Verd*, *Binikiyüz Hadis-i Şerif* adlı eserleri vardır. Osman Şems Efendi'nin *Mersiyye-i Seyyidü's-Şühedâ* isimli meşhur eserini de tab' ve neşr ettirmiştir. Taceddin Efendi hakkında tarafımızdan "*Son Devir Türk Sûfi ve Mûsikîşinaslarından Hayrullah Taceddin Yalın Hayatı, Eserleri*" adlı bir çalışma yapılmaktadır. Ayrıca bkz. Selami Şimşek, "Seyyid Nûri Üsküdarî ve Salât-ı Kemâliyye Şerhi", *Tasavvuf Derg.*, Sayı: 11, Temmuz-Aralık 2003, s. 352-354.

⁶⁴ *Risâle-i Hüseyniye*, Hüseyin isminin ve harflerinin tasavvufî/işâfî yorumu hakkındadır. 23 Cemâziyelâhîr 1133'de tamamlanan (s. 33) risâlenin iki nüshası Süleymaniye Kütüphanesi'ndedir; biri, Pertev Paşa. nr. 637 (vr. 160-168)'dedir, diğeri Muhammed Sâlih Vecihî Paşa'nın oğlu İsmail Sâdık Kemâl Paşa tarafından h. 1292'de Düğümlü Baba türbesine vakfedilen nüshadır ki Düğümlü Baba, No: 272/2'dedir. Eserin, yer ve zaman belirtilmeden yapılmış bir baskısı da vardır. Bu baskının az önce zikrettiğimiz tarih ve kayıtlardan yola çıkarak ya h. 1292(1874)'de ya da daha önce basıldığı tahmin etmekteyiz.

⁶⁵ Bkz. Osman Şems, *Külliyât*, s. 34-38.

MERSİYYE-İ CENÂB-I SEYYİDÜ'Ş-ŞÜHEDÂ⁶⁶ (Metin)

MEDHAL

Allah'ın adıyla, hamd ederek, salât u selâm getirerek.

Mersiyye, “bir merde sitâyîş kerden” malumdur ki lugat ve örfçe vefât etmiş kişilerin iyi yönleri ve güzellikleri hakkında hüznü şîir okumak anlamındadır. Husûsiyle kurre-i çeşm-i pâk-ı Peygamber ve ciğerpâre-i tâbnâk, seyyidü'l-beşer, Cenâb-ı Seyyidü'ş-Şühedâ İmâm Hüseyin (r. a) Efendimiz Hazretlerinin vak'a-i dilsûz şehâdetlerini tahrîk-i hüzn ve bükâ edeceğim diye kestiydi, biçtiydi, üç gün üç gece cenazesi bi-sır kaldıydı diye sadedîn dışında kitâbet ve hitâbetin âdâbına aykırı cümleler, kelimeler kullanılan bir takım mersiyelerin bazı yerlerde okunduğunu teesüfle müşâhede etmekteyiz. Binâenaleyh buna benzer mersiyelerin okunması şerîat, tarîkat âdâbına aykırı olduğu gerçeği bütün akıllarda yer etmiştir. *Mersiyye-i Şerîf* yukarıda geçtiği üzere Cenâb-ı Seyyidü'ş-Şühedâ Efendimiz Hazretlerinin yüce şânlarını tavsîf etmek, güzel meziyetlerini sıralamak, tarif etmekle beraber halka mâtem ayını ve bu ayda ehlullahın hallerini, Kerbelâ'da susuzluktan ölen şehitlerin çektikleri sıkıntı ve mcşakkatı “*Kellimu'n-nâse alâ kaderi ukûlihîm*” (İnsanlara akılları seviyesinde konuşunuz)⁶⁷ hadisi gereğince herkesin anlayacağı bir tarzda nazmen tebliğ ve beyân etmektedir.

Çünkü “*Men bekâ ala Hüseyni ev tebâkâ vecebet lehü el-Cenneh*” (Kim Hüseyin için ağlarsa yahut ağlamaya çalışırsa cennet ona vacip olur)⁶⁸ hadis-i şerifi müteallıkınca yukarıda açıklandığı vechile şuyû'-i edebiyâta muvâfık, lisânımızın fesâhat ve belâgatına mutâbık, ez cümle daha önce yaşamış evliyâlardan Hz. Hasan Sezâyî (ö. 1738)⁶⁹, Seyyid Nizâm, Seyyid Seyfullah⁷⁰, Niyâzî-i Mısrî (ö. 1693)⁷¹,

⁶⁶ Bu eser, Osman Şems'in, bir nüshası da özel kütüphanemizde bulunan ve Şeyh Hayrullah Taceddin Efendi'nin mukaddimesiyle İstanbul'da h. 1327 (m. 1909)'de basılan *Mersiyye-i Hüseyniyesi*'dir.

⁶⁷ Hüsâmüddin el-Hindî, *Kenzü'l-Ummâl*, Beyrut 1979, X, 242.

⁶⁸ Kaynağına ulaşamadım.

⁶⁹ Sezâyî hk. geniş bilgi için bkz. Muallim Nâci, *Osmanlı Şâirleri*, Haz. Cemal Kurnaz, M. E. B. Yay., İst. 1995, s. 322; A.g.mlf., Muallim Nâci, *Esâmî*, İst. 1308, s. 164; Selçuk Eraydın, *Tasavvuf ve Tarikatlar*, İ.F.A.V. Yay., İst. 1994, s. 394-395; Necâti Seçkin, *Edirne Evliyâları*, İst. 1971, s. 72-79; Rıdvan Camm, *Edirne Şâirleri*, Akçağ Yay. Ank. 1995, s. 383-384; Muhittin Pektaş, *Sezâyî (Câbî Hasan Dede) Hayatı, Eserleri, Edebî Kişiliği ve Divânı'nın Tenkitli Metni*, SÜSBE, Basılmamış Doktora Tez, Konya 1998; A. Rıza Özyunçun, *Hasan Sezai'nin Hayatı, Edebî Kişiliği ve Divanı* (İnceleme-Tenkitli Metin), AÜSBE, Basılmamış Doktora Tezi, Erz. 1999.

Yazıcızâde Muhammed (ö. 1451)⁷², Kabûlî (ö. 1829)⁷³, Zekâyî (ö. 1812)⁷⁴ v.s. evliyâullah-ı kiram efendilerimizin lisân-ı reşâdet beyânlarından sudûr eden mersiyelerin her birerleri filhakîka hâlen ve zevken mertebelerinden söylenmiş birer edeb manzûmesidir.

Şimdi neşredilmesine cesaret ettiğim işbu *Mersiyye-i Cenâb-ı Seyyidü's-Şühedâ*, bundan on-onbeş sene önce âhirete irtihâl eden Kadiriyye tarîkatı büyüklerinden Üsküdârî Osman Şemsî Efendi merhûmun nâdir eserlerinden olup mükerrerem selefin zarif eserlerinden iktifâ edilerek yazılmıştır. Mütalaasından dahi anlaşılacağı vechile merhum müşârün ileyh salihlerden, ediblerden, âbid, takvâ ve vera' sahibi, salâbet-i diniyyeye mâlik, mütalaası çok, ehl-i beyt ve evliyâullah muhibbi olan sevimli bir zât idi. Mübâlağa olarak söylemiyorum. Merhûmun kaleminin meziyetleri, güzel hasletleri, övgüye layık ahlâkı kendisini tanıyanların tabîî malumlarıdır. Allah geniş ve büyük bir rahmetle ona rahmet etsin.

Fakîr ise Allah Teâlâ'nı keremiyle; ecre nâil olmak ve işbu mersiyye-i şerîfi safâlı ihvânlara necip mütâlaaları buyuruldukça "*ev tebâkâ*" tebşîrâtından istifâde etmek ve merhûmun tayyib ruhunun rahatlatma şâdı, azm-i dervîşanesiyle neşr sahasına çıkarılmasına acele ettim. Allahu veliyyü't-tevfîk ve hüve ni'me'r-refîk. El-Fakîr: Şeyh Hayrullah Tâceddin.

⁷⁰ Seyyid Nizam ve Seyyid Seyfulah aynı kişiler olup bu zât, tasavvufî kaynaklarda her iki adla yahut Seyyid Nizamoglu Seyfullah şeklinde zikredilir. Mutasavvıf şâirlerdendir. Hayatı hakkında pek bilgi yoktur. Bkz. Abdûlbaki Gölpınarlı, "Seyyid Seyfullah (Nizamoglu)", *Türk Dili Derg.*, (Türk Halk Edebiyatı Özel Sayısı), c. XIX, Sayı: 207, Aralık 1968, s. 405-413; A.g.mlf., *Türk Tasavvuf Şiir Antolojisi*, İst. 1972, s. 78-80; Adil Atalay, *Seyyid Nizamoglu: Hayatı, Sanatı, Eserleri*, İst. 1976; Abdullah Uçman, "Seyyid Nizamoglu Seyfullah", *SGAD*, VIII, 184-187.

⁷¹ Mısırî hk. geniş bilgi için bkz. Mustafa Kara, *Niyâzi-i Mısırî*, T. D. V. Yay., Ank. 1994; Mustafa Aşkar, *Niyâzi-i Mısırî Hayatı, Eserleri, Tasavvuf Anlayışı*, K. B. Yay., Ank. 1999; Kenan Erdoğan, *Niyâzi Mısırî Dîvân'ı*, Akçağ Yay., Ank. 1998.

⁷² Yazıcızâde hk. geniş bilgi için bkz. Kemal Eraslan, "Yazıcıoğlu", *İslâm Ansiklopedisi* (İA), İst. 1988, XIII, 366 vd.; Mustafa Uzun, "Yazıcıoğlu Mehmed", *SGAD*, İst. 1996, VII, 384-387.

⁷³ Bu zât Kabûlî Mustafa Efendi'dir. Geniş bilgi için bkz., Selami Şimşek, *Edirneli Kabûlî Mustafa Efendi Hayatı, Eserleri ve Tasavvufî Görüşleri*, Basılmamış Y. Lisans Tezi, Erz. 1998.

⁷⁴ Bu zât da Halvetiyye'nin Şâbaniyye kolu şeyhlerinden Mustafa Zekâyî Efendi'dir. Hk. geniş bilgi için bkz. Bursalı, *OM*, I, 74, 233; Vassâf, *a.g.e.*, IV, 119; Serhan Alkan, *Şeyh Mustafa Zekâyî'nin Hayatı, Edebi Kişiliği, Divan'ı* (İnceleme-Tenkitli Metin), AÜSBE, Basılmamış Y. Lisans Tezi, Erz. 1994.

Bismillahirrahmânirrahîm
Mersiyye-i Cenâb-ı Seyyidü'ş-Şühedâ

Mefâilün / Mefâilün / Mefâilün / Mefâilün

Bugün mâh-ı Muharrem vakt-i mâtemdir safâ olmaz
Fürûğ-ı dîde-i giryân-ı gamdan rûşenâ olmaz
Gönül âyînesinde gerd-i mâtemden cilâ olmaz⁷⁵
Derûn içre hüzünden gayri sûret rû-nümâ olmaz
Muhibb-i âl'e bu mâtem gibi derd u belâ olmaz

Gözüm kan ağla mâh-ı mâtem-i âl-i abâ geldi
Girân-bâr-ı belâlarla zamân-ı pür-cefâ geldi
Zamân-ı kürbet-i Şâh-ı Hüseyin-i Kerbelâ geldi
Bu mâtemle dil-i nâlân ezelden mübtelâ geldi
Muhibb-i âl u evlâd olmayanlar mübtelâ olmaz

Bil ey dil vakt-i sermestân-ı bezm-i Kerbelâdır bu
Şeb-i ser-hâb-ı çeşm-i nûr-ı çeşm-i enbiyâdır bu
Seher-gâh-ı humâr-ı teşne-i şîr-i Hüdâ'dır bu
Dem-i subh-ı sabûh-âşâm-ı vasl-ı kibriyâdır bu
Bu mey'den içmeyenler ehl-i beyt-i Mustafâ olmaz

Bu râzı duymak istersen eger sen ey dil-i dânâ
İdersin cür'a-i câm-ı Hüseyinî'den nevâ peydâ
Bulub bezm-i şehâdette mezâk-ı teşne-i yahyâ
Muhakkak olmayanlar mazhar-ı esrâr-ı "mâ evhâ"⁷⁶
Dem-i râz-ı Hüseyin-i Müctebâ'ya âşinâ olmaz

Hüseyin-i Kerbelâ şâhenşeh-i hayl-i müeyyedir
Hüseyin-i Kerbelâ mişkât-ı envâr-ı mümeccedir
Hüseyin-i Kerbelâ bâsişgeh-i la'l-i Muhammeddir
Hüseyin-i Kerbelâ nûr-ı fûrûğ-ı çeşm-i Ahmeddir
Ki bil nûr-ı mücessem tu'me-i tîğ-i cefâ olmaz

İmâm-ı dîn-i ekberdir Hüseyin-i Kerbelâ fehm et
Vasiy-yi ilm-i Hayderdir Hüseyin-i Kerbelâ fehm et
Hem-âğûş-ı Peyâmberdir Hüseyin-i Kerbelâ fehm et
Serîr-i nûr-ı ızhârdır Hüseyin-i Kerbelâ fehm et
Serîr-i nûr-ı ferş-i pây-ciünd bî-hayâ olmaz

⁷⁵ Gerd, toz, toprak; kürbet, meşakkat; girân-bâr, ağır yüklü; rûnümâ, yüz göstermek; humâr, mahmûtluk; sabûh, sabah şarabı; râz, sır anlamına gelir.

⁷⁶ "Bunun üzerine Allah, kuluna vahyini bildirdi" (Necm. 53/10) âyetine işâret edilmektedir.

*O şâhin vâkiât-ı mâtem-engîz-i makâlâtı
Hılâf-ı hürmet u şân üzre geçti hadd u gâyâtı
İdiib tahrîr-i kesh-i hüzn içün türlü ibârâtı
İderler zımnile isbât ucuz ile mücâzâtı
Selâûn-i İlâhiyyûn'a böyle iftirâ olmaz*

*Budur tahkîk kim Kâfîler oldu bîata meyyâl
İmâm-ı Kerbelâ hem etmek üzre Kûfe'ye ikbâl
Bu emr üzre olundukça kadem-cünbân-ı isti'câl⁷⁷
Gelüb hep ehl-i Mekke eylediler ma'raz-ı âmâl
Dediler gitme ey şâh-ı serîr-i irtizâ olmaz*

*O dem erdi hutâb-ı lâ-yezâli k' ol meh-i seyyâr
Seyâhat emrini ensâr u âline ide tekrâr
Olub îcâb-ı hükm u ahd u mîsâk-ı ezel tzhâr
Civâr-ı lâ-mekân u bî-nişâna eyleye refiâr
Ki bir sûret ile tağyîr-i takdîr-i kazâ olmaz*

*İdiib tahrîk-i pâ-yı elvedâ' ol şâh-ı âlişân
Ser-â-ser ehl-i Bathâ⁷⁸ çıktılar teşyî'ine nâlân
Çün erdi Kerbelâ'ya rehğüzâr-ı mevkib-i sultân⁷⁹
Nihân oldu nazardan râh-ı her cünd oldular câyân
Anı fehmi ettiler kim hükm-i Bâri rehüümâ olmaz*

*Kuruldu Kerbelâ'ya hayme-i şâh-ı felek-dîvân
İhâta etti etrafın gelüb ceşş-i Yezîd ol ân
Fem-i âl-i Resûle vermeyüb su ol saf-ı nâdân
Leb-i ser-çeşme-i âb-ı hayâtı kıldılar atşân
Bu yüzden düştüler bir derde kim aslu devâ olmaz*

⁷⁷ Kadem cünbân: Hızlı adım atmak.

⁷⁸ Bathâ: Mekke.

⁷⁹ Mevkib: Kafîle.

Miyân-ı âl'e düştü izdiyâd-ı atşadan bir hâl
 K'olub tâs-ı felek âvâzu'l- atşâ ile mâlâmâl
 Uyûn-ı mest-i sekrân-ı şehâdet nüih-felek emsâl
 Tecellâ-yı zülâl-ı la'l-i yâre oldular seyyâl⁸⁰
 Bu ahvâle muâdil vak'a-i sûziş fezâ olmaz

Gelüb ol dem Yezîdân ettiler ey gül-ruh-ı kerrâr
 Hilâfet mâcerâsında Yezîd'e eyle gel ikrâr
 Sözüümüz dinler isen hep senindir ravza vü enhâr
 Ki yoksa tîğ u atş ile sana çok eyleriz âzâr
 Hisâr-ı zulmümüzden sana hiç râh-ı rehâ olmaz

Dedi ol mu'ciz-ehbâz-ı habîb-i hazret-i Bâri
 Bu veche yâ adullah⁸¹ eylerim hâşâ ki ikrârı
 Susuzluktan çekem zan itmeyin zinhâr âzârı
 Ve hem etti zemîn-i haymeden bâ-kudret-i Bâri
 Revân bir nehr kim hâlet-pezîr-i inkizâ olmaz

İrişdi hizmete ol demde kerrûbîn⁸² ile hemrâz
 Ferişteler u cinnîler idüb ol merkeze pervâz
 Dediler emr kıl fermân senindir bugün ey şâhbâz
 İdelim Kerbelâ'yı menzil-i Kârûn ile demsâz
 Bu ecnâda müşâbih (bir)⁸³ gürûh-ı bî-vefâ olmaz

Dedi ben bu kazâ-yı Kerbelâ'da eylerem seyrân
 Düşüb atş âtesine çün Halîl-i hazret-i Rahmân
 Egerçi vasfınız makbûldur indimde ey yârân
 Velî bu derd için bir kimseden etmem taleb dermân
 Fedâiler yolunda Hakk'a dahi ilticâ olmaz

Olub meşhûd hem şâh-ı Resûl u Hayder u Zehrâ
 İmâm-ı Kerbelâ'ya sundular bir câm-ı pür-sahbâ⁸⁴
 Dediler cânımız soldurmasın gül rûyun istiğnâ
 Buyur enhâr-ı bâğ-ı lâ-mekâna ey gül-i ra'nâ
 Leb-i la'luna lâyık cûybâr-ı Kerbelâ olmaz

⁸⁰ Zülâl: Saf su; la'l: yanak; seyyâl: akıcı, akan.

⁸¹ Adullah: Allah düşmanları.

⁸² Kerrûbîn: Melekler.

⁸³ Vezin gereği "bir" kelimesinin burada olmaması

⁸⁴ Sahbâ: Hamr, içki, mey.

*Dedi ol cân-ı âlem ey selâtîn-i keremkârân
Yakar cân u dilim hayli zamandır âteş-i hicrân
Fîrâk-ı yâr ile âlâm-ı düşmen dildedir mihmân
Bugün atş-ı cigerle anlar için eylerem biryân
Tutun ma'zâr kim ferhunde⁸⁵ bir demdir fedâ olmaz*

*Bu rûz ol rûzdur kim eylerem tazyîf-i mihmânı
Bu rûz ol rûzdur kim yâre kurbân eylerem cânı
Uyûn-ı âleme izhâr edüb takdîr-i Subhânı
Varam mahrem-sarâya terk edüb a'yân u imkânı
Banı kevn u mekân şimdengerü mesken-serâ olmaz*

*Eğerçi Kerbelâ vâsfinda hûn-efşân olur hâme
Kazâ-yı nüih-felek dilteng olur elvâh u a'lâme
Urûc etmek için ol rûh-ı âlemdâr-ı in'âme
Şu vechile erişdi kim kazâ hükm-i serâncâme
Zebân-ı kîlk-i⁸⁶ âdâb ânı tafsîle rızâ olmaz*

*İrişdi emr-i "İsrâ" çünkü şâh-ı Kerbelâ üzre
Dem-i mi'râc geldî yani âl-i enbiyâ üzre
Olub zâhib reh i'câz-ı rûh-ı Kerbelâ üzre
Nümâyân oldu bir i'câz kim dâr-ı fenâ üzre
O rütbe kudrete mazhar bir⁸⁷ gürûh-ı evliyâ olmaz*

*Olub mânend-i İsâ kuvve-i nezzâreden pinhân
Görüdüdü halka bir sûret misâli zât-ı nûr-efşân
Nihâlınden cüdâ olmuş gibi bir gonce-i handân
Ser-â-ser dâğ dâğ-ı⁸⁸ hûn-ı la'lin içre ser-galtân⁸⁹
Vücûd-ı nâzenîni dâğlardan ıstifâ⁹⁰ olmaz*

⁸⁵ Ferhunde: Mübârek.

⁸⁶ Kîlk: Kamyş kalem.

⁸⁷ Bu beyitte geçen "mazhar bir" ifadesinde geçen bir kelimesi vezni bozmaktadır. Ancak metnin aslında olduğu için yazmak durumunda kalınmıştır.

⁸⁸ Dâğ: Yanık yarası.

⁸⁹ Ser-galtân: Kopup yere yuvarlanan baş.

⁹⁰ İstifâ: Seçilmiş.

*İrişdi bir nidâ-yı cân-güdâz ol dem cihân içre⁹¹
 Düşüb ol bangdan bir velvele kevn ü mekân içre
 Meger şâh-ı nübüvvet ravza-i bâğ-ı cinân içre
 Olurdu bülbül-âsâ nağme-perdâz âşiyân içre
 Der idi kim bana bundan eşed cevır ü cefâ olmaz*

*Bugün hayfâ teessüf hâtırında sır bedîd⁹² oldu
 Ki canpârem Hüseyim tûğ-ı atş ile şehîd oldu
 Bugün mü'minlere mâtem nifâk ehline îd⁹³ oldu
 Bu yüzden ol gürûh-i bî-vesfâ benden ba'îd oldu
 Sitemkârân-ı ehl-i beyt bana hiç akrabâ olmaz*

*O bang-ı mâtemengîz ile doldu künbed-i ekvân
 Olub gayb âleminden oldular arz u semâlar zân
 Gözünden çıktı arşın mihver-i eflâk-ı âb-eşşân
 Elinden gitti ferşin kürre-i gencine-i sâ mân
 Dediler ki yıkılsa bu fenâ dâr-ı fenâ olmaz*

*Sirişk-i dîde-i firkatle oldu mâh düir-hâle⁹⁴
 Büründü hacletinden vech-i neyr-i mu'ciz-i âle
 Misâl-ı eşk-i çeşm-i hasret oldu çarh-i cevâle
 Giriüb şâh-ı şehîdân mâtemile şeb siyeh şâle
 Dedi mâtem şebinde sîne rengin kabâ olmaz*

*Hevâ-yı âh u dilden geldi cûşîş bahr-i ummâna
 Felek keşfisini gark etmek için eşk-i tûfâna
 Temevvüc etti bir cûş oldu çıktı tâk-ı ekvâna
 Uyûn-ı lücceyi ref' eyleyüb tâ arş-ı rahmâna
 Dedi âl-i Resûl'e bunca îzâ re'y-Hüdâ olmaz*

*Doğub evc-i şehâdet matla'ından çün meh-i tâbân
 Olub mânend-i neyr-i nûr-ı Ahmed içre sergerdân
 Ziyâ-pâş oldu deşt-i Kerbelâ'ya eyledi seyrân
 Şehîden oldu çün ol kible-i din vâsıl-ı Subhân
 Gürûh-ı âşıkâna bundan özge pîşvâ olmaz*

⁹¹ -güdâz: Eriten, yakan.

⁹² Bedîd: Âşıkâr.

⁹³ İd: Bayram.

⁹⁴ Hâle: Ay ağılt.

*Olub bir katre dem-cünbân sivâ-tı evc-i ulyâya
Düşüb mânend-i şebnem gonce-i firdevs-i a'lâyâ
İrüb seyrânî âhir dâmen-i arş-ı mu'allâyâ
Varınca dergeh-i mahrem serây-ı hâss-ı Mevlâ'ya
Dedi karbân-ı aşka senden özge mültecâ olmaz*

*Dedi Hak merhabâ ey gül-ruh-ı cânpâre-i cânân
Sana meftûhtur mahrem-serây-ı Hazret-i Rahmân
Serîr u arşımı çün eylemişdim pâyına pûyân⁹⁵
İdüb zâtımda fânî zâtını ey nûr-i nûr-efşân
Serây-ı " lî ma'allahi" buyur emrine lâ olmaz*

*Dedi kim yâ İlâhî yaktı hasret sabr u sâ mânun
Kabâ-yı lâle-veş çâk eyledim çektim giribânun
Zülâl-ı tîğ-ı aşkınla sıvardım la'l-ı atşânım
Gülîstân eyledim hûn-ı dilimle cevre dâmânun
Bu gülşende benim gibi gül-i sadberk edâ olmaz*

*Dedi Hak gül idin ol dem ki sırr-ı sebz-sitân oldun
O dem bülbül idin kim beste-i âh u figân oldun
Garîb olma karîb-i âşiyân-ı lâ-mekân oldun
Görünmüştiüm seninle şimdi sen bende nihân oldun
Bu mahremgâh-ı âlidir ki bunda mâsivâ olmaz⁹⁶*

*Dedi geçtim Hüdâyâ bu şehâdet mâcerâsundan
Haberdârım ezelden ol hicâbın mâverâsundan
Velî geçem seninle ettiğim ahd iktizâsundan
Geçüb cân u cihândan geçmezem kâim pahâsundan
Eger ki diyetim vermez isen sana revâ olmaz*

*Dedi Hak ey şehîd-i can fedâ-yı îd-i ferdiyyet
Ne ise eyle vâzîh muktezâ-yı ahd u ünsiyyet
Bu veche görünür kim kasd-ı aksâ-yı ulûhiyyet
Visâl-ı bî-misâl-ı zâtım olsun kanına diyet
Eğerçi gevher-i gültreng kanına pahâ olmaz*

⁹⁵ Pûyân: Koşan.

⁹⁶ Sâ mân: Servet, zenginlik; Sireşk: Gözyaşı; Keşt: Gemi; -cünbân: Sallayan, kıvıldatan; Giribân: Elbise yakası; Atşân: Susuzluk; Serzebz: Taze, yetmişmiş, yeşil, şanslı, talihli; Abâ: Süslü elbise; Neyyir: güneş.

*Dedi ey Rabb-i âlem şöyledir icâb-ı peymânım
K'olub⁹⁷ cânım sana kurbân olasın cânıma cânım
Bugünkü Kerbelâ deşinde ben hûn içre galtânım⁹⁸
Ola hempâlarım vaslında hep uşşâk-ı nâlânım
Ki anlar mâtemim nârındadır nâre sezâ olmaz*

*Dedi Hak ey ferahbahşâ-yi bezm-i kevser-i irfân
Olunca meclis-i mahşerde âlemzâr u sergerdân
Kebâb etmek diler lehs-i cigerden âteş-i nûrân
Bütün uşşâk-ı nâlânı sana bahş eyledim ol ân
Senindir anlar ey mahbûb nâre mübtelâ olmaz*

*Dedi kim ey dü-âlem gerd-kâr merhametkâri
Dem-i rûz-i cezâda isterim cümle siyehkâri
Ki yoksa başım alub destime çün eylerim zâri
Sirişk-i hûn ile gark eyleyüb âb eylerem nâri
Celâlün hazretinden kimse me'hûz-i cezâ olmaz*

*Dedi Hak ey fedâi sen ki verdin yoluma cânı
Sana verdim kilid-i düzah u miftâh-ı rıdvânı
Eger çeşmin dökerse mahşere eşk-i gül-efşânı
Hazer kim ateş-i rahmum yakar cennât u nûrânı
Bekâmlığında bir cây-i penâh ey mehlîkâ olma⁹⁹*

*Bu resme eyleyüb peymân için ol Seyyid-i Â.
Serây-ı lî ma'allah içre oldu yâr ile hemdem
Egerçi cân u cânân oldular bu vechile hurre
Cihânı tuttu ammâ zengbâr-ı sarsar-ı mâtem.¹⁰⁰
Dem-i hevl-i kıyâmet subhuna bâd-ı sabâ olma.*

*Muhibb-i âl u evlâd-ı Muhammed oldular gamnâk
Fiğân u mâtem ile ettiler hayli zaman dil çâk
Yezîdân-ı lâîni ta'me-i tîğ ettiler bî-pâk
Suyûf u tîğlarla itseler tâ rûz-i haşr ihlâk
Yine bir mûy-ı pâki hürmeti hakkı edâ olmaz*

⁹⁷ K'olub: Ki olup demektir.

⁹⁸ Galtân: Yuvarlanan, tekerlenen.

⁹⁹ Cây-ı penâh: Sığımlıcağ yer; Bekâm: Maksat ve meramına ulaşan.

¹⁰⁰ Zeng: Pas, zil, çalpara; Sarsar: Gürültülü, sarsıntılı.

*Eyâ şâh-ı şehîd-i Kerbelâvî dü-cihân fermâ
O şeh sen ki müsellemdir sana dünyâ vü hem ukbâ
Zülâl-ı şefkatın gülbahçesidir cennetü'l-me'vâ
Na'im-i lutfetin tennûri oldu düzah u gayyâ
Zemîn u âsumân içre sana kimler gedâ olmaz*

*O şeh sen ki göründün hil'at-ı Fahr-i Cihân içre
Sen ol nûr-ı müessesemsin göründün dehre kân içre
O bülbül sen ki gülbânkın doludur âsumân içre
O gül-bünsün¹⁰¹ yetişdin sahn-ı bâğ-ı lâ-mekân içre
Ser-i mâl-ı dahi feyz-i gülünden bî-nevâ olmaz*

*O deryâsın ki mevcin mazharıdır âlem-i imkân
O neyyirsin ki zerren kevkeb-i mâhiyet-i a'yân
O âdemsin vücûdun zıllıdır ser-tâ-ser-i ekvân
Cihân-ı câmi'-i ekbersin oldu cân sana cânân
Sana yâr olmayanlar mahrem-i râz-ı abâ olmaz*

*Olunca âferîniş¹⁰² rûnümâ nûr-ı cemâlinden
Kesildi hâme-i deşt-i kazâ kadd-ı nihâlinden
Midâd-ı¹⁰³ levh-i takdîr oldu çünkü hûn-ı âl'inden
O sûretle göründün âleme levh-i misâlinden
Bedâyi'de nazîrin ey Hüseyin-i Müctebâ olmaz*

*Makâm-ı "kâbe kavseyn"e işârettir be-revânın
Delîl-i nokta-i vahdettir ol câh-ı zenahdânın
Gülîstân-ı velâyet servidir kadd-i hurâmânın
Kazâ-yı Kerbelâ'ya düştü âhir sâyesi ânın
Egerçi nûr-ı akdes sâye-endâz-ı kazâ olmaz*

*Salât-ı bî-had olsun zâtına ey Cebrâil hüddâm
Sana tâc-ı velâyettir ser-i mes'ûd-ı pür-ifhâm
Şehâdetle giyüh 'esrâ' deminde hil'at-ı gülfâm
Şefâ'atle 'usât u âşıkâna eyledin ikrâm
Şuhûd-ı müddeâdır bu bana çün u çirâ olmaz¹⁰⁴*

¹⁰¹ Gül-bün: Gül kökü, gül biten yer.

¹⁰² Âferîniş: Yaratılış, hilkat.

¹⁰³ Midâd: Mürekkep.

¹⁰⁴ Çün u çirâ: Niçin ve nasıl.

*Bize mahsûstur ey rûh-ı âlem minnet-i zâtın
Berâber cedd-i pâkinle görüb mâhiyyet-i zâtın
Salât-ı bî-adedle eyleriz hem midhet-i zâtın
Adûlar bilmeyüb çün kulmadılar hürmet-i zâtın
Bizim anlara çün la'net-resâ olmak hatâ olmaz*

*Sana hürmet ederlerdi adûlar hoş nihâd olsa
Bilürdiler Yezîdiler seni Hakk'a iyâd olsa
O denlü la'net olsun ol gürûh üzre ki yâd olsa
Kifâyet itmesün terkîmine deryâ midâd olsa
Tevellâ u teberrâ¹⁰⁵ ehliyüz bizde riyâ olmaz*

*Olanlar teşne-i zevk-i mey-i aşkınla dem-beste
Gumûn-ı mâtemile gayri gamdan oldu vâreste
Olub sermest-i sohbâ-yı visâlin Şems-i dil-haste
Bihamdillah olubdur âsitânında kemer-beste
İki âlemde ey kân-ı kerem senden cüdâ olmaz*

*Tecellâ-yı cemâlinle dilim her bâr kıl pürnûr
Dil-i mâtemkeş u mahzûnum et lütfunile¹⁰⁶ mesrûr
Hatâ ettimse sehven dâmen-i afvınla kıl mestûr
Sana lâyük degil mersiyem ey Şâhım buyur ma'zûr
Senâ-yı zâtile levh u kalemdede ictirâ¹⁰⁷ olmaz*

¹⁰⁵ Tevellâ-Teberrâ: Lügatte, dost edinme-düşman bilme anlamına gelen bu iki terim, ıstilahta, ehl-i beyt'i ve onları sevenleri dost, onlara kötülük ve haksızlık edenleri düşman bilmek anlamında genellikle Bektaşilikte kullanılmaktadır. Bazı sûfiler tarafından da tanımlanan tevellâ ve teberrâ meselâ İbn Arabî (ö. 1240) tarafından O'ndan kendine gelmek *tevellâ* olarak addedilirken bazıları tarafından da Hakk'ın kullarının amellerini geri çevirmesi *teberrâ* olarak belirtilmiştir. İsmail Ankaravî de bu terimleri, mürîdin tarîkate girerken şeyhin dostunu dost, düşmanını düşman bileceğine söz vermesi olarak açıklar. Geniş bilgi için bkz. Ahmed Rif'at Efendi, *Mir'âtu'l-Mekâsıd fî Def'i'l-Mefâsıd*, İst. 1293, s. 194, 211-212; İsmail Ankaravî, *Minhacu'l-Fukarâ*, İst. 1286, s. 34; Lâmiî Çelebi, *Nefahat Tercümesi*, İst. 1289, s. 174; Y. Nuri Öztürk, *Tarihi Boyunca Bektaşilik*, İst. 1997, s. 25, 217.

¹⁰⁶ "Et lütfunile" ifadesi asıl metinde "eyle lutfunla" şeklindedir. Vezin icabı bu şekilde yazılmıştır.

¹⁰⁷ İctirâ: Cüret, cesaret.

BİBLİYOGRAFYA

- AHMED RİF' AT EFENDİ, *Mir'âtu'l-Mekâsıd fî Def'i'l-Mefâsid*, İst. 1293.
- AHMED SÂFÎ, *Sefînetü's-Sâfi*, Süleymaniye Ktp. Nr. 2096 (Fotokopi Nüsha), XI, 1324.
- AHMET NECDET, *Tekke Şiiri, Dinî ve Tasavvufî Şiirler Antolojisi*, İst. 1997.
- ALKAN, Serhan, *Şeyh Mustafa Zekayi'nin Hayatı, Edebi Kişiliği, Divan'ı* (İnceleme-Tenkitledi Metin). AÜSBE. Basılmamış Y. Lisans Tezi, Erz. 1994.
- AŞKAR, Mustafa, *Niyâzî-i Mısırî Hayatı, Eserleri, Tasavvuf Anlayışı*. K. B. Yay.. Ank. 1999.
- ATALAY, Adil, *Seyyid Nizamoğlu: Hayatı, Eserleri*, İst. 1976.
- AYTEN, Yunus, "Ziyâuddîn-i Abdurrahmân-ı Hâlis Talabânî", *SGAD*, İst. 1996, IX, ss. 128-132.
- AZAMAT, Nihat, "Kâdiriyye", *DİA*, XXIV, ss. 131-136.
- BANARLI, N. Sami, *Resimli Türk Edebiyatı Tarihi*, I-II, İst. 1971-1979.
- BANDIRMALIZÂDE, Ahmed Münib, *Mecmûa-ı Tekâyâ*, Alem Matbaası, İst. 1307.
- BEZİRCİ, Asım, *Dünden Bugüne Türk Şiiri*, İst. 1968.
- BURSALI, M. Tahir, *Osmanlı Müellifleri*, I-III, İst. 1333
- CANIM, Rıdvan, *Edirne Şâirleri*, Akçağ Yay. Ank. 1995.
- ÇELEBİOĞLU, Amil, *Muhammediye*, İst. 1975, I-V.
- ERASLAN, Kemal, "Yazıcıoğlu", *İslâm Ansiklopedisi* (İA), İst. 1988, XIII, ss. 366.
- ERAYDIN, Selçuk, *Tasavvuf ve Tarikatlar*, İ.F.A.V. Yay., İst. 1994.
- ERDOĞAN, Kenan, *Niyâzî Mısırî Dîvân'ı*, Akçağ Yay., Ank. 1998.
- ERGUN, S. Nüzhet, *Nâmık Kemâl-Hayatı ve Şiirleri*, (Mukaddime), İst. 1933.
- EYÜBOĞLU, İ. Zeki, *Divan Şiiri*, I-II, İst. 1994.
- FÂTİN DAVÛD, *Hatimetü'l-Eş'âr*, İst. 1271.
- FERİDÜDDİN ATTÂR, *Tezkiretü'l-Evliyâ*, Trc. Süleyman Uludağ, İst. 1985.
- GÖLPINARLI, Abdülbaki, "Seyyid Seyfullah (Nizamoğlu)", *Türk Dili Derg.*, (Türk Halk Edebiyatı Özel Sayısı), c. XIX, Sayı: 207, Aralık 1968, ss. 405-413.
- _____, *Dîvân Şiiri (XX. Yüzyıl)*, İst. 1955.
- _____, *Türk Tasavvuf Şiir Antolojisi*, İst. 1972.
- GÖVSA, İ. Alaettin, *Türk Meşhurları Ansiklopedisi*, İst. 1946.
- GÜRER, Dilaver, *Abdülkadir Geylânî, Hayatı, Eserleri, Görüşleri*, İst. 1999.

- HACİTAHİROĞLU, Abdullah Öztemiz, "Şeyh Osman Şems", *Diriliş*, Sayı: 13, Eylül 1975, ss. 25.
- HARİRİZÂDE, M. Kemâleddin, *Tıbyânü Vesâilü'l-Hakâyık*, I-III, Süleymaniye Ktp., İbrahim Efendi, No: 432
- HERSEKLİ Ârif Hikmet Bey, *Dîvân*, Haz. İbnülemin M. Kemal, İst. 1335.
- HOCAZÂDE Ahmed Hilmi, *Hadikatü'l-Evliyâ'dan Silsiletü'l-Meşâyihü'l-Kâdiriyye*, İst. 1318.
- el-HİNDÎ, Hüsamüddin, *Kenzü'l-Ummâl*, I-X, Beyrut 1979.
- İNAL, İbnülemin M. Kemal, *Son Asır Türk Şâirleri*, İst. 1930.
- ANKARAVÎ, İsmail, *Minhacu'l-Fukarâ*, İst. 1286.
- KARA, Mustafa, *Bursa'da Tarikatlar ve Tekkeler-II*, Bursa 1993.
- _____, *Eşrefoğlu Rûmî*, D.İ.B. Yay., Ank. 1995.
- _____, *Niyâzi-i Mısrî*, T. D. V., Yay., Ank. 1994.
- KOMİSYON, "Encümen-i Şuârâ", *DİA*, İst. 1995, XI, ss. 179-181.
- KOMİSYON, *TDEA*, İst. 1977-1998, VII, ss. 145
- KOMİSYON, "Osman Şems", *TDEA*, VIII, ss. 513.
- KÜRKÇÜOĞLU, Kemal Edip, *Osman Şems Dîvânı'ndan Seçmeler*, İst. 1996.
- LÂMÎİ ÇELEBÎ, *Nefahat Tercümesi*, İst. 1289.
- MA'SÛM ALİ ŞÂH, *Tarâiku'l-Hakâik*, Neş. M. Ca'fer Mahcûb, I-III, Tahran 1339.
- MUALLİM NACÎ, *Esâmî*, İst. 1308.
- _____. *Osmanlı Şâirleri*, Haz. Cemal Kurnaz, M. E. B. Yay., İst. 1995.
- MUHAMMED SÂMÎ, *Esmâr-ı Esrâr*, İst. 1316.
- OCAK, A. Yaşar, *Veysel Kuranî ve Üveysilik*, İst. 1982.
- ÖZDAMAR, Mustafa, *Dersâadet Dergâhları*, İst. 1994.
- ÖZGÜL, M. Kayahan, *Arayışlar Devri Türk Şiiri Antolojisi*, Ank. 2000.
- ÖZGÜL, M. Kayahan, *Hersekli Ârif Hikmet*, Ank. 1987.
- ÖZKAN, Abdullah, *Başlangıçtan Cumhuriyete Türk Şiiri Antolojisi*, I-V, İst. 2003.
- ÖZTÜRK, Y. Nuri, *Kuşadalı İbrahim Halvetî, Hayatı, Düşünceleri, Mektupları*, Fatih Matbaası, İst. 1982.
- _____, *Tarihi Boyunca Bektaşilik*, İst. 1997.
- ÖZUYGUN, A. Rıza, *Hasan Sezai'nin Hayatı, Edebi Kişiliği ve Divanı* (İnceleme-Tenkitli Metin), AÜSBE, Basılmamış Doktora Tezi, Erz. 1999.

- PEKTAŞ, Muhittin, *Sezâyî (Câbî Hasan Dede) Hayatı, Eserleri, Edebî Kişiliği ve Divânı'nın Tenkitli Metni*, SÜSBE, Basılmamış Doktora Tez, Konya 1998.
- SEÇKİN, Necâti, *Edirne Evliyâları*, İst. 1971.
- HÜSAMEDDİN ÖMER. Şeyh Muhammed, *Enfâsî'r-Rahmâniyye fî Silsileti'l-Kâdiriyyeti't-Talabâniyye*, Kerkük 1973.
- ŞİMŞEK, Selami, "Seyyid Nûrî Üsküdarî ve Salât-ı Kemâliyye Şerhi", *Tasavvuf Derg.*, Sayı: 11, Temmuz-Aralık 2003, ss. 352-354.
- _____, *Edirneli Kabûlî Mustafa Efendi Hayatı, Eserleri ve Tasavvufî Görüşleri*, Basılmamış Y. Lisans Tezi, Erz. 1998.
- TANPINAR, A. Hamdi, *XIX. Asır Türk Edebiyatı Tarihi*, İst. 1967.
- TANSEL, Fevziye Abdullah, *Nâmuk Kemal'in Mektupları*, İst. 1967.
- TÜRER, Osman, *Anahatlarıyla Tasavvuf Tarihi*, İst. 1998.
- UÇMAN, Abdullah, "Seyyid Nizamoğlu Seyfullah", *SGAD*, VIII, 184-187.
- ULUDAĞ, Süleyman, "Abdulkâdir Geylânî", *DÂ*, I, 234-239.
- UZUN, Mustafa, "Yazıcıoğlu Mehmed", *SGAD*, İst. 1996, VII, 384-387.
- ÜSKÜDARÎ, Seyyid M. Nuri, *Salât-ı Kemâliyye Şerhi*, Şirket-i Mürettibiye Matb., İst. 1328.
- VASSÂF, Hüseyin, *Sefîne-i Evliyâ*, Osmanlıca'dan Çevirenler: Mehmet Akkuş-Ali Yılmaz, I, İst. 1990.
- _____, "Osman Şems Efendi", *Mahfil Mecmûası*, Rebiu'l-Evvel 1341 (Ekim-Kasım 1922) Sayı: 29, ss. 112-113.
- VİCDÂNÎ, M. Sadık, *Tomâr-ı Turûk-ı Aliyye (Tarikatler ve Silsileleri)*, Haz. İrfan Gündüz, İst. 1995.
- YEŞİLZÂDE, M. Sâlih, *Rehber-i Tekâyâ*, Süleymaniye Ktp., Tirnovalı No: 1035.

ABSTRACT

This our study dwells on Kadiriye Sheikh Master Osman Nureddin Şems (d. 1883) his life, works and *Mersiye-i Cenâb-ı Seyyidü'ş-Şüheda* that was works of this is studied and the Turkish version of *Mersiye-i Cenâb-ı Seyyidü'ş-Şüheda* is cited with some explanation. Osman Şems is poet and sufi from nineteenth century. He is acquired a diploma which given by Sheik Abdurrahim Üveysi from Ünye (d. 1856), Kuşadalı İbrahim Halveti from Şabaniye of Halveti (d. 1848) and like Nakshi bend Master İbrahim. Osman Şems who was founder that Enveriye branch of Kadiriye is nickname of "Bazu'l-Enver". He is a person the most important personages that persons was joined Academy of Poets. He died on 1893 in the Uskûdar. "*Divan*", "*A Letter*", "*Şem'-i Şebistan*", "*Kanz al-Maani*" and "*Mersiye-i Cenâb-ı Seyyidü'ş-*